

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VII**, Nr. **86**, **SEPTEMBRIE 2010** *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: CE VREM NOI ŞI CE VREŢI VOI

Probabil că mulţi dintre cititori au remarcat că una dintre ţintele noastre de predilecţie este **relaţia dintre poporul român ca entitate şi diversele moduri de exprimare ale iudaismului** aflat într-o ofensivă frenetică de acaparare a tuturor poziţiilor de control, facilitând dominaţia pe toate planurile.

Această preocupare a noastră are o justificare profundă, de dimensiunea "de viaţă şi de moarte", *sau se poate cataloga ca produsul unei concepţii având la bază teorii rasiste, eventual de inspiraţie externă?*

Noi, românii, discutăm de o teorie a conspiraţiei în mod abstract, sau pe baza unor experienţe tragice, care au lăsat urme adânci în carnea şi sufletul poporului român?

Este o obsesie a noastră, a Mişcării Legionare - sau, eventual, restrângând aria manifestării, a redacţiei publicaţiei noastre, sau una personală, decurgând din frustrări acumulate într-o viaţă desfăşurată sub domnia iudeo-comunismului?

Luând în consideraţie unicitatea strigătului nostru de alarmă ca publicaţie şi **numărul restrâns de persoane publice preocupate de reluarea - pentru a câta oară? - a ofensivei iudaice antiromâneşti, în scopul anihilării totale a oricărei reacţii de apărare,** trebuie să recunoaştem eficienţa manevrelor, răbdarea şi perseverenţa în aplicarea planurilor lor seculare.

Ideea beteagă a actualului conducător al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din

România: că noi am vrea să punem - să zicem - în dificultate minoritatea evreiască trăitoare pe meleagurile noastre, este o diversiune având ca scop reluarea unei - sau unor - teme distribuite în ultimii 70 de ani, odată cu teroarea postbelică instaurată de comandourile evreieşti trimise de Moscova călare pe tancurile T34, călcând sub şenile tot ce a avut România interbelică mai bun şi mai valoros.

Însuşirea ideii că în România post-decembristă ar trăi câteva mii de supravieţuitori ai perioadei postbelice şi că la aceasta s-ar reduce obiectivul tirului nostru mediatic, este o altă diversiune de doi bani, având ca mijloc de manifestare veşnica scenă, intrată demult în ridicol, prezentând victimizarea unor super-bătrâni de către nişte tineri violenţi, inculţi, plini de resentimente!

Faptul că majoritatea românilor este absolut dezinteresată de tot ce depăşeşte interesul strict personal, ignorând evidenţele, refuzând ideea accederii la nişte adevăruri prin punerea în ecuaţie a unor informaţii uşor de obţinut prin lectură, ne motivează o dată în plus să facem publice lucruri de importanţă capitală pentru supravieţuire.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

CE VREM NOI ȘI CE VREȚI VOI (continuare din pag. 1)

Faptul că Federația Comunităților Evreiești din România reacționează prin atacuri la adresa publicației noastre certifică faptul că problemele aduse în discuție de noi își ating ținta, provocându-ne pe noi la o intensificare a dezvăluirilor.

Acuzațiile că publicăm lucruri inventate de noi, în scopul deteriorării relațiilor dintre populația încă majoritară și "mica" (??) minoritate evreiască din România, evidențiază încă o dată totala lipsă de jenă a contestatarilor noștri.

Nu poți decât să te întrebi de ce își închipuie domniile lor că suntem o turmă de handicapați? Sau trebuie să luăm în considerare cealaltă alternativă, și anume că sunt "călare pe situație" și că reacțiile noastre ca nație sunt de neglijat?

Totuși, nu poți să nu faci o comparație între comportamentul manifestat de exponenții intereselor iudaice în România și cel din alte țări evadate din "lagărul socialist". Analizând lucrurile, vei face constatarea că există o gradație bine studiată de aplicare a ritmului de agresiune politico-economică și că, într-un clasament imaginar, noi suntem tratați ca fiind cei mai vulnerabili. Se pune întrebarea dacă, în situația dată, se pot stabili cauzele acestui comportament.

Răspunsul este pozitiv și are ca motivație lipsa de informație asupra istoriei reale a ultimului secol, intrată pe mânile unor "istorici" preocupați numai de poziția lor social-economică într-o societate dominată de interese iudaice, exprimate la fel de relaxat într-un regim iudeo-comunist ca și într-unul iudeo-democratic.

Fără să încercăm să desluşim lucrurile de la începutul ofensivei antiromânești și cu referire la perioada de după 1944 (deci pierderea războiului antibolșevic), câți români de vârstă medie - ca să nu mai vorbim de un tineret dezorientat - cunosc pe adevărații făptuitori ai unui genocid însumând 1.200.000 de arestări abuzive, ca și consecință același număr de întemnițări cu sau fără un simulacru de proces, ca și consecință 500.000 dintre aceștia asasinați prin diverse procedee începând de la plutonul de execuție, continuând cu interogatorii sălbatice finalizate cu decesul interogatului, asasinate în masă prin înfometare, detenție în spații unde în loc de geamuri erau trei scânduri printre care gerurile iernii erau ca și invitate înăuntru, șantiere ale morții în care zeci de mii de oameni leșinați de foame și cazați în condiții inumane erau forțați să îndeplinească norme de lucru imposibil de realizat? Urmarea nerealizării normelor era înăsprirea condițiilor de detenție, dacă mai era posibil așa ceva, și de multe ori pedepse corporale de o sălbăticie neînchipuită, ducând la moartea deținuților, de cele mai multe ori, căci un om astfel schilodit nu beneficia de nici un fel de asistență medicală.

Cine erau executanții acestor adevărate carnagii: de regulă alogeni sau oameni fără nici un căpătâi, pegra societății, declasați psihic, și uneori, asigurând paza - soldați în termen, cu o "bună" origine socială, care pentru o învoire de 30 de zile, răsplată binecunoscută, împușcau un deținut sub pretextul că s-ar fi apropiat de gardul de sârmă ghimpată, sau sub pretextul că pe drumul până la punctul de lucru ar fi schițat un gest trădând intenția de evadare.

La nivel de ofițeri de securitate primul loc în sens numeric îl ocupau minoritarii de etnie maghiară aduși în minister de seciuul Luka Laszlo, alias Vasile Luca, maior NKVD infiltrat în România și introdus din 1945 în Biroul Politic PCR, și secretar al Comitetului Central (căsătorit cu Elisabeta Birnbaum), sub conducerea ministrului de Interne Burăh Tescovici, cunoscut sub numele de Teohari Georgescu.

Din banda executanților genocidului antiromânesc al anilor 40-50 mai făceau parte, pe primul loc, Ana Pauker, colonel NKVD cu trecut de care nu mai discutăm acum, ministru de Externe, și ea membru în Biroul Politic al PCR, secretar al Comitetului Central, Burăh Tescovici alias Teohari Georgescu, Iacob Broitman alias Iosif Kișinevski, Boris Grünberg, cunoscut ca Alexandru Nicolschi, și Pantelei-Pantiușa Bodnarenco.

Ana Pauker, stăpână pe Ministerul de Externe, total iudaizat la vârf, având complicitatea ministrului de Interne Burăh Tescovici care își iudaizase și el ministerul, secondat de cei mai sus amintiți, în mod evident evrei și la fel de evident în slujba Moscovei dar slujind cu dragoste și devotament cauza sionismului, dezlănțuie în România postbelică genocidul de care aminteam, având ca țintă predilectă toate valorile intelectuale, clasa politică cunoscută cu numai câțiva ani înainte ca apărători ai unei democrații dominate economic și chiar politic de interese evreiești, dar în special legionarii, deveniți victimele agresiunii iudaice.

Cu orice risc nu mă pot opri să îl citez pe Radu Theodoru, absolut neîntrecut în prezentarea acestei tragedii și a călăilor făptuitori:

"Nu-mi pot permite să fac ierarhizări ale destinelor unor personalități reprezentative încarcerate și supuse lichidării morale și fizice. Nici măcar atunci când au cedat torturilor.

***Ce jalnici sunt famenii estropiați care, din confortul unui birou cu aer condiționat, îi judecă pe cei cărora le-au fost strivite degetele în canatul ușii, sau au fost bătuți peste testicule,** sau li s-au pus ouă fierbinți la subțioară, sau li s-au dat bucate sărate fără să li se dea și apă, sau au fost ținuți în anchete non stop, ore nesfârșite, sau au fost bătuți cu sistem, crud și îndelungat, ținuți din leșin în leșin, târâți prin coridoare nesfârșite cu ochelari prin care nu puteau vedea nimic, dar auzeau cum se mânuiau închizătoarele armelor, sau închiși în carcere lugubre, zile și săptămâni, aruncându-li-se un codru de pâine și niște lături, simțind cum le dă târcoale nebunia?!*

Și fuseseră miniștri. Și fuseseră generali glorioși. Și fuseseră profesori universitari. Savanți. Mari poeți ai timpului. Și făcuseră România Mare.

Și-i chemau la ordin și-i puneau să care hârdăul cu fecale niște lombrozieni analfabeți. Și-i anchetau foști tinichigii, sau foști negustori de mosorașe pe Lipscani, făcuți peste noapte colonei, care-i scuipau și le dădeau palme și-i loveau cu botul cizmelor în fluierele picioarelor."

(închei citatul din "România, românii și comunismul").

Să revenim însă la problema care ne preocupă, și anume încercările de a se reveni la situația din perioada comunistă - cu referire la drepturile de exprimare și la drepturile de asociere.

Reclamația F.C.E.R. împotriva publicației noastre ne obligă să evocăm perioada de teroare iudeo-kominternistă, patronată atunci, în anii 40-50, de bolșevismul sovietic și acceptată tacit de anglo-americani, și să facem următoarea remarcă: *Constituția stipula și atunci dreptul la liberă asociere și la exprimarea opiniilor!*

Se încearcă, prin legi strecurate ulterior în jurisdicție, legi care infirmă drepturi esențiale, să se controleze tot ce ar putea sub o formă oarecare să lezeze interesele și planurile de perspectivă ale iudaismului mondial: de exemplu, legea zisă a "siguranței naționale", impusă de bolșevicul reciclat la "democrație" Ion Ilici Iliescu, în 1991, când controla discreționar politica românească, și care interzicea explicit apariția și existența Partidului Comunist Român sau a unui partid de sorginte legionară.

Care este situația la ora actuală: justiția română acordă dreptul la reînființare și funcționare a PCR și continuă să invoce legea sus amintită când vine vorba de Mișcarea Legionară.

Care este concluzia care se desprinde: **se încearcă revenirea la o stare de lucruri care să mimeze libertățile zise "democratice"**, oferind controlul unor guvernări care sunt în mod evident **"aceeași Mărie cu altă pălărie"**. S-ar părea că au trecut timpurile când pălăria "Mariei" trebuia să poarte cocardă tricoloră. Se vede absolut clar, pentru cine are ochi de văzut: cocarda este bicoloră și de abia reușește să ascundă o stea care până mai ieri ne agresa ochii prin repetare și mesaj și căreia, ca prin minune, i-a mai crescut un "colț" menit să garnisească o gură lacomă și răzbunătoare, dacă îi atribuim un alt înțeles!

Ultima "bombă" vehiculată de diverse posturi TV se referă la o propunere legislativă în Camera Deputaților, care să limiteze dreptul la exprimare - cu referire la presa scrisă.

Un domn care a făcut avere din afacerea cu strânsul gunoaielor, ajuns deputat PD-L, dorește să introducă (sau chiar a introdus) un proiect de lege pentru înființarea unei comisii după modelul celei care monitorizează mass media audio-vizuală, care să monitorizeze publicațiile, apreciind după niște tipare, desigur pline de ambiguități, calitatea și conținutul articolelor, putând aplica sancțiuni începând de la amenzi și până la suspendarea publicației.

Care ar fi urmarea?

O cenzură mascată, vedeți bine, altfel prezentată, eliminând posibilitatea exprimării de opinii care nu ar fi pe placul celor ce vor numi membrii comisiei, care, bucuroși să câștige și ei o bucată de pâine pentru copilași, vor deveni niște judecători "plini de fermitate și intransigență", **lovind fără milă în foștii "dușmani ai poporului", deveniți astăzi dușmani ai închinării steagului în fața vânzătorilor de Neam, dușmani ai celor care vor să ne transforme în cetățeni docili, controlabili și controlați, servind interese străine și anticreștine.**

Constituția României decretează la ***articolul 30:***

***1. Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel**, prin viu grai, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt **inviolabile**.*

2. Cenzura de orice fel este interzisă.

***3.** Libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații.*

***4.** Nici o publicație nu poate fi suprimată.*

Le reamintim aceste articole și prietenilor, ca să știe ce drepturi au, dar și dușmanilor, ca să știe cu ce se confruntă: nu cu "Cuvântul Legionar", ci cu legea de bază a acestei țări.

Continuarea practicii politice de agresare - evident ilegală - de cenzurare a tot ce mișcă în țara aceasta, de către diverse organe reprezentând interesele iudaice, le socotim ca un amestec nejustificat și inadmisibil în viața și problemele noastre interne.

Am scăpat - cel puțin oficial - de o dictatură în 1989, ca să cădem în alta, altfel exprimată, dar la fel de odioasă și absolut inacceptabilă?

Invocați țintele publicației noastre ca fiind generatoare de dușmănie între majoritari și minoritatea evreiască din România?

Mai avem loc de voi (de domniile voastre) să prestăm o activitate care să incite și să nemulțumească pe români?! O faceți prin majoritatea gesturilor care ni se adresează, pline de aroganță, și însușirea unor drepturi fără nici o justificare.

În loc să meditați asupra răului pe care l-ați făcut acestui popor atunci când ați avut ocazia, în loc să acceptați, după logica cea mai simplă, că ne simțim lezați de pretenții nejustificate, încercați - și văd că și reușiți - să ne impuneți un anumit fel de gândire și de viață.

Singura dvs. șansă de a schimba în sens pozitiv și real aprecierea poporului român este părăsirea pozițiel de forță pe care vă situați în relațiile cu noi, însușirea și acceptarea în mod public a vinovăției pe care o aveți în tragedia trăită de români atunci când au ajuns la discreția dvs., însușirea ideii că putem să ne descurcăm în viață alături de celelalte națiuni ale Europei și ale lumii fără vătăfia pe care vă simțiți îndreptățiți să o practicați în relațiile cu noi! E clar?

Aniversare

UN OM PENTRU ETERNITATE

Am avut prilejul să-l văd pe CODREANU de multe ori şi în felurite împrejurări. In momente dramatice sau în ceasuri senine, bătut de gânduri sau luând hotărâri.

L-am văzut glumind şi l-am văzut poruncind. Vorbind cu ţărani şi cu muncitbri, cu oameni politici sau cu oamenii de cultură. Cu români şi cu străini.

Un an de zile, cât a apărut «*Buna Vestire*», l-am văzut aproape în fiecare zi. Dar tot nu îndrăznesc să spun că l-am cunoscut într-adevăr. De aceea **tot ce pot face astăzi e să adun doar câteva pietre, noi, necunoscute, pentru temelia monumentului lui.**

Am întâlnit în viaţă pe câţiva din capii revoluţiilor naţionale din prima jumătate a veacului: HITLER, PAVELICI (n. n.: şeful naţionaliştilor croaţi), *MUSSERT* (n. n.: şeful partidului naţional-socialist olandez), *DEGRELLE* (n. n.: şeful naţionaliştilor belgieni), *DORIOT* (n. n.: Jacques Doriot, şeful unui partid francez naţionalist)... ***Am cunoscut oameni politici, savanţi, mari oameni de afaceri, oameni ai Bisericii, artişti şi scriitori de multe neamuri.*** **Dar numai în faţa lui CODREANU am simţit că s-a născut mare.**

Toţi căutau să se arate şi mai mult decât erau. Toţi jucau teatru într-un fel sau într-altul, chiar faţă de ei înşişi. Căutau să se impună şi prin înfăţişare, prin ţinută, prin tonul convorbirii. CODREANU impunea fără să vrea, de multe ori în ciuda cadrului sau felului în care se prezenta. **E singurul om căruia i-am recunoscut instinctiv, din adâncul sufletului, nu cu mintea, dreptul de a-mi comanda. *Singurul om pe care l-am simţit făcut din altă plămadă decât a celorlalţi oameni.***

Şi totuşi era de o modestie de necrezut.

Avea un simţ înnăscut al ierarhiei. Deşi nu se intimida în faţa nimănui, era deosebit de respectuos cu oamenii mai bătrâni sau cu cei care socotea că au adus servicii Ţării: învăţaţi, oameni politici pe cari îi preţuia, militari, diplomaţi. Era mai ales respectuos faţă de preoţi.

N-avea nici un fel de complex de inferioritate faţă de străini. Pe numeroşii gazetari străini care veneau să-l vadă nu căuta să-i cucerească, ba chiar uneori îi primea în condiţii pe care le socoteau nepotrivite legionarii cari îi însoţeau. Rezultatul era totuşi că până şi cei preveniţi împotriva lui, cum au fost Gayda şi Tharaud, erau impresionaţi de personalitatea lui.

Preţuia caracterul mai mult decât inteligenţa, înţelepciunea mai mult decât ştiinţa. Dar era fericit când le întâlnea reunite într-un singur om şi se străduia să le dezvolte în fiecare.

«Omul nou» legionar a existat într-adevăr, dar în primul rând datorită reflectării personalităţii lui Codreanu în sufletele celor ce-l urmau. *După moartea lui însă, puţini au fost acei a căror nouă fiinţă sufletească era de-ajuns de bine întemeiată încât să nu se mai afle în primejdie. Mulţi, chiar dintre cei mai apropiaţi de el, s-au reîntors la vechea lor structură sufletească*, au rămas iarăşi nişte oameni oarecari, au încetat să mai fie «oameni noi» de îndată ce sursa lor de lumină, Codreanu, a încetat să lucreze asupra lor. Au fost buni sau răi, laşi sau eroici, generoşi sau meschini, aşa cum fuseseră înainte, fără să rămână urmă uneori din personalitatea pe care le-o împrumutase Codreanu. **Ba chiar unii, prin reacţie, au fost mai răi, mai laşi, mai mişei decât înainte.** ***Aceasta explică în mare parte nenorocirile Mişcării Legionare din ultimii douăzeci de ani.***

Căpitanul, la nunta sa

Unor fruntaşi, dintre acei care nu existau decât în funcţie de Codreanu, li s-au atribuit calităţi proprii şi li s-au cerut daruri de conducători şi de oameni excepţionali, daruri pe care nu le aveau, deşi de obicei credeau că le au. (...)

Ştia, ca nimeni altul, să pătrundă în cele mai ascunse adâncuri ale sufletului oamenilor. In inima şi în mintea fiecăruia găsea comori de nimeni bănuite, le scotea la iveală şi le făcea să domine personalitatea celui astfel înnoit, făcându-l capabil de fapte de care nici nu s-ar fi visat a fi în stare.

In sufletul de războinic barbar al lui NICOLAE TOTU, a ştiut să descopere gingăşia unui scriitor şi abilitatea unui om politic.

In diplomatul salonard care fusese ALECU CANTACUZINO, a deşteptat vitejia strămoşilor războinici şi căldura camaraderiei cu toţi românii.

In intelectualul rafinat şi sceptic *care era MIHAIL POLIHRONIADE a trezit* ***fibra eroismului*** *şi l-a făcut să trăiască frumuseţea primejdiei, deşi n-o iubea.*

In medicul şi juristul ardelean dr. **ION BANEA** a scos la iveală **o energie politică şi un spirit de organizare** pe care nimeni nu le-ar fi bănuit.

In magistratul bucureştean blazat *ALEXANDRU TELL, a descoperit* ***gânditorul politic*** *ce se pregătea să reprezinte cu cinste a treia generaţie de oameni de stat.*

Se pot da mii de asemenea exemple. (...) CODREANU avea, de altfel, puterea să facă să conlucreze - şi cu folos! - oamenii cei mai deosebiţi între ei. **Sub conducerea lui el adunase, dându-le un rost şi o ţintă comună, oameni care păreau făcuţi să lupte pe direcţii divergente**, dacă nu chiar în câmpuri adverse.

Rămânând veşnic acelaşi, CODREANU ştia totuşi să fie muncitor cu muncitorii, plugar cu ţăranii, domn cu domnii, principe cu principii.

Era deosebit de bun, de înţelegător în fond, dar asta nu-l împiedeca să fie aspru cu cei greşiţi, furtună faţă de răi şi ticăloşi. Şi-a arătat de multe ori în vorbe şi în scris scârba faţă de mişelie şi mişei. Dar mai ales îl urmărea problema trădării şi a trădătorilor. Spunea odată că dacă ar veni în România un regim care să împlinească toate năzuinţele lui naţionale, politice sociale... îi rămâne totuşi o misiune pe care numai el şi Legiunea o poate împlini cum trebuie: *pedepsirea trădătorilor şi a politicienilor vânzători de Neam.* Presimţea parcă vremurile pe care le-am trăit şi le trăim!

Ştia să prindă înaintea altora, care puteau părea mai cunoscători şi mai pregătiţi, consecinţele îndepărtate ale unui act politic. (...)

Niciodată însă nu mi-am dat mai bine seama de **ştiinţa înnăscută a lui CODREANU**, ca într-o **întâlnire a lui cu SEXTIL PUŞCARIU şi cu LUCIAN BLAGA** în casa mea. Au stat să discute o după amiază întreagă cele mai gingaşe probleme ale fiinţei, culturei şi spiritualităţii româneşti. Cu cât înainta discuţia nivelul se ridica, nuanţele erau tot subtile, argumentele tot mai ascuţite. De la o vreme eu n-am mai îndrăznit să mă amestec. Curând a tăcut şi Puşcariu. CODREANU şi cu BLAGA se urcau tot mai sus cu fiecare frază, cu fiecare întrebare, pe o spirală de gândire ce părea de fiecare dată că a atins culmea. Dar ei nu se opreau. Ca să-i urmăreşti, ţi se cerea o încordare totală, deşi gândirea amândurora era de o claritate cu care nu eram deprins la Blaga şi de o precizie în formulare rară la amândoi. De fapt, nici nu mai era o discuţie, ci o întregire reciprocă, sprijinindu-se parcă unul pe celălalt ca să urce tot mai sus. **Doar în muzică am mai întâlnit această neîncetată depăşire a ceea ce pare că nu mai poate fi depăşit.**

Şi PUŞCARIU şi BLAGA socoteau această după amiază ca una din cele mai frumoase din viaţa lor. Puşcariu, metodic, a redactat amănunţit cuprinsul convorbirilor în notele lui zilnice, azi desigur pierdute.

In cursul acestei convorbiri a formulat Codreanu, mai clar poate decât totdeauna concepţia lui despre mântuirea neamurilor, care explică în mare parte întreaga lui ţinută sufletească şi mai ales caracterul creştinismului lui.

CODREANU era un om profund religios. Nu numai în adâncul sufletului, dar şi în viaţa de toate zilele. Ducea o viaţă de o extremă sobrietate şi de o nediscutată moralitate. (...) **Orice hotărâre importantă o cernea printr-un triplu criteriu:** ***Foloseşte Legiunii? E spre binele Neamului? E plăcută lui Dumnezeu?***

GRIGORE MANOILESCU în vol. omagial, colectiv, *"Corneliu Codreanu, prezent"* (Madrid, 1966)

Fragment din poezia dedicată lui Corneliu Zelea-Codreanu de TUDOR ARGHEZI:

FĂT FRUMOS

Unde-a plecat călare Făt-Frumos,
De nu se mai zăreşte nicăierea,
Oricât şi-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar pogorî luna de jos?

Munţii pustii, cu piscurile cată
Mâhniţi, din cer, în valea de granit,
Ca să-l mai vadă, cel puţin o dată,
Viu - dacă-i viu, sau mort, de-o fi murit.

Cântecul lui, de care ţara toată
Era învăluită ca-ntr-un vis,
De sta şi ochiul şşimilor închis
În ascultare, s-a oprit deodată.

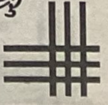

S-a rupt din codri, s-a pierdut din şes
Şi, goală ca de suflet, tristă, ţara
Nu mai găseşte parcă-nţeles:
De ce e ziuă şi se lasă seara?

....

Tu, Ţară, aşteaptă cântecele iar
Să se strecoare-n ramuri liniştit,
Din răsăritul mare-n asfinţit,
De la hotar până-n hotar.

Pagină realizată de Cuibul "Vlad Ţepeş"

Aniversare

GREU DE UCIS

Au trecut şapte ani, de când, într-o zi, una ca toate celelalte, câţiva legionari făcuţi de ultimul comandant legionar aflat în viaţă, dr. Ionel Zeana, discutam despre ce nume să dăm publicaţiei noastre, cum s-o botezăm.

Părerile erau împărţite, dar cu un lucru eram de acord: nu va avea un nume-ricoşeu, un nume care doar să sugereze apartenenţa la Mişcarea Legionară. Mai erau alte publicaţii care se numeau oricum, evitând probabil o presupusă reacţie potrivnică din partea călăilor Mişcării şi a slugoilor autohtoni.

Chiar din sânul Senatului Legionar ni se sugerase să evităm un titlu care, ziceau dânşii, să şocheze, să stârnească cine ştie ce reacţii nedorite. Erau oameni de o mare valoare şi sfatul lor atârna mult în balanţă, dar era vorba de oameni trecuţi prin toate sistemele de represiune iudeo-comunistă. Aveau anumite reflexe adânc imprimate în conştient şi în subconştient, greu de suprimat după atâţia ani de „suflete şi trupuri zdrobite".

Noi, care nu trecusem prin sistemul concentraţionar, am sărit peste această etapă de distrugere fizică dar mai ales morală, fapt care ne-a conferit o altă privire de perspectivă.

Mai era o problemă: un nume explicit, un nume reprezentativ crea obligaţii pe măsură, şi noi ne aflam în faţa unei întreprinderi absolut necunoscute şi ideea eşecului ne presa, prelungind stângăciile începutului. Apropos de „stângăciile începutului", nu vrem să sugerăm că am trecut peste ele, dar vrem să credem că nu mai sunt atât de mari. Ca o urmare firească a experienţei acumulate în atâţia ani.

Trecând peste toate emoţiile şi îndoielile începutului, **pe nu ştiu cât septembrie 2003, apărea primul număr al publicaţiei noastre, într-un format mai mic decât astăzi, cu o primă pagină mai puţin inspirată, mai puţin - să zicem - profesională, în alb-negru**, din care multe elemente de compoziţie au fost schimbate, cu îmbunătăţiri de conţinut şi de aşezare în pagină, **ajungând la forma de astăzi după o bună bucată de timp**, mai precis la nr. 38 din oct. 2006.

Întotdeauna am avut probleme de procurare a banilor pentru *tipografie*: *era singurul lucru care trebuia plătit.* Sume mici la tirajul nostru, dar şi acestea erau o mare problemă pentru noi, care **nu am avut şi nu avem** ceva de genul **finanţator** sau sponsor. ***Totdeauna Mişcarea Legionară a trăit din cotizaţii şi din mici donaţii, dar atât de mici, încât se vedea bine că proveneau de la oameni foarte săraci.*** Numărul foarte mare de membri la care ajunsese după zece ani, în care reuşise să convingă pe români că era singura soluţie de supravieţuire a Neamului, reuşea la un moment dat să acopere cheltuielile foarte mici care se mărgineau la reprezentare. Nu au existat niciodată „activişti" plătiţi, iar Corneliu Zelea-Codreanu ducea un trai de o modestie şi austeritate care ne trimite cu gândul la asceţii mărturisitori ai puterii lui Dumnezeu.

Micul grup de devotaţi din jurul publicaţiei noastre nu are în spate **nici măcar unu la sută din numărul de membri de altădată al Legiunii; *totuşi, atunci când am fost în mare dificultate şi am făcut apel la ajutor, acesta a venit,*** dându-ne şansa de a ne continua activitatea publicistică.

Participanţii la editarea ziarului sunt, bineînţeles, oameni care nu aşteaptă nici un fel de răsplată financiară - lucru care ar fi imposibil, oricum; dar, pe lângă aceasta, **au o profesie** care le ocupă o parte din timp şi energie, **au familii şi obligaţii,** de unde rezultă **renunţarea la un mod de viaţă obişnuit, comod,** ataşamentul faţă de cauza Legiunii, ca şi *consecinţa - pentru cauza naţională,* fiind motivaţia **sacrificiilor** pe care le fac.

Ne-am bucurat şi ne bucurăm în continuare de „colaboratori externi", oameni de mare calitate, care prin activitatea lor adresată „Cuvântului Legionar" îşi manifestă ataşamentul, dacă nu explicit faţă de Mişcare, faţă de adevăr, dreptate, ataşamentul şi marea îngrijorare faţă de actuala evoluţie a lucrurilor spre transformarea poporului român într-o populaţie supusă intereselor iudaismului.

Faptul că marea majoritate a românilor au uitat complet sau poate nu au ştiut niciodată că există şi altceva pe lumea asta decât burta şi micile sau marile probleme personale, a creat un climat mai mult decât favorabil unor lichele dispuse să facă, în mod real, orice pentru a deţine puterea, *inclusiv renunţarea la teritorii româneşti, vinderea pe nimic a bogăţiilor naţionale, favorizarea înfeudării poporului român.*

Dar, revenind la publicaţia noastră, la mijlocul acestui an, după cum probabil ştiu cititorii noştri (dar trebuie amintit în cazul unui „bilanţ"), *Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România,* prin glasul distinsului preşedinte dr. Aurel Vainer, *vrea să ne tragă de urechi, concomitent cu aplicarea unei benzi adezive pe toată faţa - dacă s-ar putea - să nu mai vorbim, să nu mai vedem şi, eventual, să nu mai respirăm.* Să nu mai vedem ce se întâmplă în România, să nu ne mai exprimăm punctele de vedere decât dacă ele ar reaminti despre suferinţele evreilor, bunătatea lor, inteligenţa şi drepturile lor universale.

Noi nu mai avem dreptul, în concepţia domniilor lor, nici măcar să ne apărăm „sărăcia şi nevoile şi Neamul"! De ce îşi închipuie că totul trebuie să se subordoneze intereselor iudaice, este un lucru de neînţeles; încercarea nereuşită şi - îi asigur - fără sorţi de izbândă, de a prezenta publicaţia noastră ca pe un incitator la ură interetnică în România, este o diversiune menită de a minimaliza dimensiunile pericolului, încercând să cultive ideea că minoritatea evreiască din România ar fi ca o entitate de sine stătătoare pe care noi o prezentăm ca pe un organism de sine stătător în luptă cu interesele noastre naţionale.

De ce se procedează aşa: ca să mă pună pe mine în conflict cu colegul de liceu Pană Vladimir, vecin şi amic, sau cu Waserman Ignat, trăitor în Israel, cu care am jucat ani de zile rugby - şi aşa mai departe. În acelaşi timp vor să îi facă şi pe ei să mă privească cu duşmănie, ca unul care luptă împotriva unei comunităţi din care fac şi ei parte.

Fără să vreau am tratat cu prea multă patimă un lucru la care nu aş fi vrut să mă gândesc cu ocazia aniversării, şi anume că aceşti domni speră ca mâine-poimâine să impună în şcolile româneşti ca cea mai importantă materie un ghid numit mincinos „al bunei purtări" din care să se excludă cuvinte şi fraze prestabilite, cum am văzut că există în Franţa - nu în sensul fizic, ci ca sistem de gândire, eventual sugerând chiar ce comportament ar fi de natură să aducă o oarecare bunăstare persoanelor şi familiilor care şi-l însuşesc.

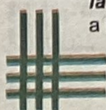
Dacă vă gândiţi puţin, vedeţi că între metodele de accedere la un nivel superior de viaţă în sens material din timpul regimului comunist şi ceea ce ni se pregăteşte nu există nici o diferenţă. Va trebui să urlăm în cor cu lupii dar să ne însuşim un comportament de câine ţinut în lanţ, bătut, nemâncat, care când vede stăpânul, fuge în fundul coteţului, plin de groază.

Dar ne-am făcut destul sânge rău, când trebuia să ne veselim de o aniversare.

Mare este Dumnezeu şi va veni sigur şi ziua în care să avem o Românie a românilor, a bunului simţ, a toleranţei creştine!

Să ne ajute Dumnezeu!

Nicador Zelea-Codreanu

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA SEPTEMBRIE -

***

O CLARIFICARE

Pe data de 16 sept. a.c., în jurul orelor 13, în centrul Capitalei, dl. Ştefan Georgescu, cunoscut ca victimă a evenimentelor din primăvara lui 1990, când cei doi copii ai domniei sale au fost victime ale represiunilor declanşate de regimul Iliescu împotriva oponenţilor, declarându-se legionar, cu ajutorul unei portavoci a proferat ameninţări cu moartea în numele Mişcării Legionare.

Pentru ca această manifestare să nu dea loc la acuzaţii ale duşmanilor noştri, declarăm că domnia sa nu a avut şi nu are nici un mandat din partea Mişcării Legionare de a face publică poziţia noastră faţă de crimele comise în perioada respectivă de bolşevicii reciclaţi sub conducerea iudeo-comunistului Ion Ilici Iliescu.

***

"MICILE" MANEVRE

Pe data de 14 sept. a.c., în cotidianul "*Tricolorul*" a apărut un articol preluat din "*Cuvântul Legionar*", semnat de Nicador Zelea-Codreanu, fără vreo înţelegere prealabilă cu autorul – deci *un gest abuziv*.

Pe noi nu ne deranjează faptul în sine, şi anume că şi alţi cititori vor face cunoştinţă cu punctele noastre de vedere; *era normal însă să specifice provenienţa articolului*, **pentru a nu crea confuzii.**

Relaţiile noastre cu PRM sunt la nivel zero din motive *ideologice* pe care nu le vom discuta acum.

În mod evident **se crează o confuzie absolut respinsă de noi, menită să evidenţieze o anumită relaţie între naţionalismul creştin de sorginte legionară şi naţionalismul kitsch promovat de un partid, operă a strategiei comunismului post-decembrist,** menită să ocupe spaţiul rămas liber prin interdicţia apariţiei unui partid legionar.

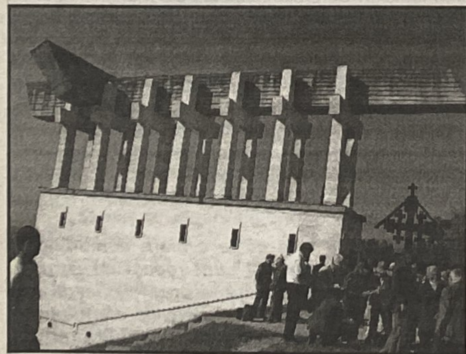
Ideea că: "Publicaţi articolul, că ăla o să fie mulţumit că îi faceţi cinstea aceasta" este greşită.

Ştiţi vorba aceea mai puţin academică: "Nu te juca cu focul, că faci pipi în pat".

La eventuala replică a redacţiei "*Tricolorului*" că, de exemplu, *chiar în acest număr, publicăm un articol semnat Ion Coja şi apărut mai întâi în respectivul cotidian, facem cunoscut faptul că* ***noi nu l-am preluat din ziar****, ci de la AUTOR.*

***

AIUD 2010

De ziua Căpitanului, în dimineaţa zilei de 13 septembrie, la ora 7,30, o delegaţie a ziarului „*Cuvântul Legionar*" a plecat spre Aiud, pentru a comemora aici, la monumentul-mănăstire ridicat în partea superioară a „Râpei robilor", victimele terorii iudeo-comuniste.

Slujba de pomenire ar fi trebuit să aibă loc în dimineaţa zilei de 14 septembrie, când în mod tradiţional se făcea de către părintele Augustin parastasul celor asasinaţi în închisoarea Aiud. Numai că, observând ceea ce noi am observat demult, anume că toată ceremonia se rezuma la un banal parastas ca oricare altul, fără a se menţiona **CINE şi CE au fost victimele** (legionari în cea mai mare proporţie), un sobor de preoţi plini de har veniţi de la mănăstirea „*Petru Vodă*" şi din alte locuri pline de evlavie ale ţării, a hotărât ca, începând cu seara zilei de 13 septembrie şi până la 6 dimineaţa a doua zi, înainte de venirea părintelui Augustin, să se ţină un alt fel de slujbă, **o slujbă temeinică, completă, fără pasaje cenzurate, cu pomenirea *MOAŞTELOR* de la AIUD, cu istoricul acestora, cu povestirea minunilor făcute de acestea, cu pomenirea concretă a celor ce au fost torturaţi în mod bestial şi asasinaţi aici, cu amintirea a ceea ce au fost ei şi a ceea ce au dorit ei, legionarii.**

Este numai o mare eroare, dar şi o mare oroare faptul că masonii infiltraţi în ierarhia Bisericii noastre ortodoxe s-au sesizat de ceva vreme şi şi-au trimis oamenii lor aici, ca să trântească cimitirul oraşului Aiud peste moaştele făcătoare de minuni ce rămăseseră nedezgropate (şi, totodată peste dovezile Holocaustului Roşu de la noi din ţară, care, pentru ei, trebuie făcute dispărute cât mai repede). Este absolut ilogic să te chinui să faci cimitirul oraşului pe terase şi nu pe teren plan, într-un loc în care groparii trebuie să facă adevărate exerciţii de echilibristică pentru a nu răsturna coşciugele cu morţi. Important este faptul că aceşti securişti îmbrăcaţi în sutană şi trimişi de la centru, de la Bucureşti, sunt înăbuşiţi, an de an, duhovniceşte, de harul, evlavia şi simpatia legionară a acelei părţi a clerului rămas nealterat, pe linia tradiţională a Bisericii strămoşeşti.

Am avut privilegiul de a asculta cuvintele a doi părinţi minunaţi, ancorate în cinica realitatea de azi, după care a început parastasul şi pomenirea martirilor Aiudului. La terminarea acestuia **câţiva supravieţuitori au luat cuvântul** şi au povestit despre colonelul Coler, evreu sanguinar, care, fiind cel mai zelos dintre toţi criminalii închisorii, îi supunea la schingiuiri inimaginabile pentru o minte sănătoasă. Se ajunsese până acolo încât, văzându-se că nu se împuţinează "bandiţii" prin muncă fizică, bătăi şi torturi, s-a hotărât exterminarea lor prin subnutriţie: astfel, deţinuţii au ajuns în aşa hal de slabi, încât nu se mai puteau ridica de jos, iar conducerea închisorii acceptase ca la apelul de dimineaţă aceştia să ridice doar mâna, din poziţia orizontală. Torţionarii ştiau că deţinuţii erau în pragul unei morţi chinuitoare, aşa încât nu le mai cereau acestora să se ridice. Şi ăştia vin acum şi ne cer nouă despăgubiri pentru holocaust!

Impresionant a fost mesajul trimis de ***instructorul legionar*** **Viorel Tănase din Sibiu**, veteran de război şi ***fost deţinut politic la Aiud*****, cel mai bătrân legionar din lume,** ***membru al Senatului Legionar*****,** care, la **vârsta de 102 ani**, şi-a exprimat regretul că nu mai poate fi prezent, dar **a trimis un scurt mesaj naţionalist** prin prietenul său, colonelul Neghină.

Seara târziu, soarele apunea peste cele sfinte de aici, iar noi închideam biserica, luând drumul Bucureştiului.

Dumnezeu să poarte-n cer de-a dreapta Sa cohortele de sfinţi de aici şi din toate lagărele de exterminare iudeo-comunistă. Amin!

***

CĂMĂTĂRIA CONTINUĂ

"Dacă nu se luau măsurile pe care le-am anunţat, la începutul anului următor trebuia să angajăm un nou credit, chiar de 30 de miliarde de euro, iar astfel am fi ***amanetat cu totul viitorul ţării*** *şi al fiecăruia dintre români".*

Vă mai amintiţi? Acestea au fost spusele preşedintelui Băsescu, atunci când, în luna mai, a aruncat spaima pe majoritatea românilor, împingându-i din ceea ce părea cea mai neagră sărăcie în şi mai multă sărăcie.

Dintr-o întorsătură de condei, toţi actualii şi foştii angajaţi ai statului au simţit suflarea rece a crivăţului în buzunare şi un mare gol în stomac, excepţie făcând clientela politică.

Se mai discuta la vremea aceea, cu multă pedanterie, şi despre "variantele" disponibile: a mări taxele, ţinând salariile şi pensiile pe loc, sau a ţine veniturile pe loc, sporind taxele. S-a optat pentru prima dintre ele, deoarece "presupune că FMI şi UE au încredere în Cabinetul actual că poate face reforme". Presupunea... presupusese... ar fi presupus... a fost odată!

Cabinetul actual pe atunci a fost (şi va mai fi) remaniat din belşug - marionetele-miniştri nimerite cu ouă şi roşii din public au fost schimbate cu altele aşa-zis "curate", premierul Boc şi-a cumpărat şi el un costum nou, cel vechi fiind decorat tot cu ouă şi o singură roşie, dar foarte zemoasă, cu ocazia vizitei la Galaţi de la începutul lunii iulie.

Băsescu însuşi s-a acoperit de mai mult noroi decât ne-am fi putut chiar şi noi imagina, când a făcut gafa de proporţii astronomice de a invita românii să emigreze dacă nu le mai convine cum sunt batjocoriţi în propria ţară.

Iar românii cu pricina, adică "beneficiarii" măreţelor planuri de redresare, au fost mult prea încovoiaţi de grijile imediate ca să mai poată avea o reacţie decentă la cele ce li s-au "întâmplat". Au mormăit pe la colţuri şi l-au coborât pe preşedinte în sondajele de popularitate, ceea ce pe acesta nu-l deranjează, şi cu atât mai puţin pe stăpânii lui.

În acest climat de adâncă preocupare şi luptă cu grijile lumeşti - unii să-şi remanieze guvernul plin de ciurucuri, alţii să-şi remaieze ciorapii plini de găuri, ca şi buzunarele - a căzut bomba: minciuna simplă şi nesimţită cu care ne obişnuisem a fi trataţi se dovedeşte a fi una complexă şi plină de voluptatea sadismului!

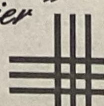
Nu se reduc salariile ca să stea pe loc taxele, nici nu cresc taxele ca să nu o ia la vale prea rău salariile, şi nici una dintre acestea ca nu cumva să nu se mai "amaneteze viitorul ţării şi al fiecăruia dintre români", ci iată cum: **se reduc salariile, pensiile, ajutoarele sociale etc, cresc impozitele, cresc taxele <u>Şi se mai face şi un nou împrumut la FMI</u>!** Iar acest lucru se pregătea de ceva vreme, nicidecum nu s-a întâmplat ieri, când Băsescu s-ar fi trezit cu faţa la cearşaf, zicându-şi plin de obidă: "astăzi chiar că fac praful şi pulberea din ţara asta!"

Faptul că se pregătea o nouă tranşă de la FMI, adică o lopată zdravănă de pământ peste mormântul deja săpat al independenţei de stat a României, îl menţionează reprezentantul FMI, Jeffrey Franks. Acesta l-a onorat pe premierul Boc cu o vizită, pe 3 septembrie a. c., sub pretextul aniversării a 130 de ani de existenţă a Băncii Naţionale a României. Gurile rele spun că FMI se interesează de urmările înlocuirii de miniştri asupra viitoarelor relaţii cu România, dar găsim acest zvon absolut ridicol. Se poate ca întâlnirea exact în ziua preluării portofoliilor de către noii figuranţi să nu fie chiar o coincidenţă, însă de aici şi până la a presupune că aceştia vor avea vreun cuvânt de spus, este un drum foarte lung, până la limita imposibilului: vor juca aceeaşi piesă, iar cei de la FMI ştiu acest lucru, nu încape nici o îndoială. "În cadrul întâlnirii premierul mi-a explicat că remanierea Guvernului nu va determina şi o modificare a politicilor aplicate până în prezent", a spus reprezentantul FMI. De asemenea, acesta a specificat că schimbarea din Executiv nu va afecta costurile de finanţare şi nici nu va conduce la amânarea următoarei tranşe de împrumut, DEJA PLANIFICATĂ.

Ca şi cum ar avea o titulatură oficială în cadrul statului român, dl. Banks a afirmat că în ţara noastră (care parcă ar fi moşia lui) sectorul public trebuie să-şi continue restructurarea. Adică tot mai mulţi cetăţeni să-şi reducă veniturile, să fie concediaţi şi, mai ales, să-şi vadă afacerile personale făcute una cu pământul. Asta cu siguranţă, pentru că, **în noul stat mondial care se pregăteşte să ne înghită, iniţiativa privată nu are ce căuta. Ea nu se va mai interzice prin lege directă, ca în comunism, ci va fi suprimată fiscal, aşa cum deja se vede.**

(continuare în pag. 11)

"Agenţia de ştiri Garda de Fier"

ADEVĂRUL ESTE INCORECT POLITIC

Pentru o mai bună înţelegere a evenimentelor care se petrec acum, bulversante pentru creierele spălate, previzibile pentru cei care au înţeles ceva din ceea ce se întâmplă pe lumea aceasta, voi face o scurtă analiză (incorectă politic, dar corectă în faţa lui Dumnezeu şi a normalităţii), ***cu autoritatea şi competenţa pe care diploma de licenţiat în Ştiinţe Politice mi-o dă întru analizarea cinstită şi competentă a situaţiilor politice.***

Ceea ce se produce acum în România este în mare parte cercetat pe direcţii greşite. **Este absolut inexact atunci când punem în cârca celor aflaţi la vârful piramidei de conducere statală** (termen drag lor acesta, de "*piramidă*"!), în mod deosebit în cârca preşedintelui Băsescu, a premierului Boc şi a miniştrilor din subordine, **calificative precum "incompetent", "inconştient" – sau, mai rău, "bune intenţii".** Aceşti indivizi, puşi în funcţia pe care o ocupă de către forţe străine neamului nostru şi nealeşi sau măcar agreaţi în realitate, nici măcar de majoritaea prostimii poporului român, sunt gata de orice, absolut de orice. Tocmai de aceea ei **au fost atent selecţionaţi şi bine studiaţi, unii dintre tovărăşiile lor încă dinainte de 1989,** adică încă de pe vremea când preşedintele actual avea legături cu Securitatea, iar premierul făcea armata la Securitate.

Aceasta a fost şi marea schimbare politică din ţara noastră: şleahta de foşti activişti de partid şi foşti aplaudaci ai regimului comunist şi/sau urmaşii acestora, a fost înlocuită cu şleahta de foşti securişti, turnători şi/sau lucrători din fosta Securitate. Practic, concurenţa dintre cele două găşti exista încă dinainte de 1989, fiind arhicunoscută de toată lumea.

Principala calitate a candidaţilor implantaţi în sânul popoarelor de către hrubele masonice, este aceea de alogen. Dacă eşti ungur, este bine; dacă eşti ţigan, este bine; dacă eşti evreu, este extraordinar. Şi iarăşi: dacă eşti ungur-ţigan este bine, dacă eşti ungur-evreu este bine, dacă eşti ungur-ţigan-evreu, atunci ai mari şanse să ajungi preşedintele Franţei (ca în cazul lui Sarcozy), iar dacă eşti ţigan-evreu să fii introdus chirurgical preşedintele României, având o perfuzie mare de sânge, de peste 1300 de vieţi omeneşti, aşa cum a fost cazul lui Ion Iliescu. Important este să nu fii român. ***Pentru că dacă eşti român s-ar putea să te intereseze de ţara ta natală*** şi atunci executarea necondiţionată a comenzilor paranoide date de cei care te-au pus pe post de papagal vorbitor în aparenţă şi de criminal în esenţă, s-ar putea să fie compromisă.

A doua calitate pe care uneltele locale ale iudeo-masoneriei trebuie să o aibă, este aceea de jigodie faţă de români şi de slugă profund credincioasă faţă de străini. Tot ceea ce fac aceste marionete satanizate ce conduc structura mafiotă numită în mod fals "stat român" este împotriva poporului român şi împotriva României.

Cu cât sunt mai sadici, mai cinici, mai agresivi, mai violenţi, mai fără sentimente normale şi mai slugi şi mai zeloşi în executarea dispoziţiilor de exterminare şi control, transmise de către "elitele" de la Washington în principal şi de la Bruxelles în secundar, cu atât mai mult au şanse ca ei să fie ei aleşii în a avea privilegiul de a trăi luxos împreună cu familiile lor de hahalere libidinoase şi dizgraţioase, în dauna milioanelor (la ora actuală)de muritori de foame din România.

Diferenţa esenţială dintre Băsescu şi Geoană, care a făcut ca "datele centralizate" să ne arate că alegerile sunt câştigate de către primul, este aceea că **Băsescu este - citez exact pe domnia sa - "dispus să FACĂ ORICE PENTRU BANI".** Se pare, după ultimile constatări, că şi crima mascată faţă de populaţia României face parte din acel orice.

A doua "calitate" pe care o avea Băsescu la momentul alegerilor şi de care va scăpa doar pe lumea cealaltă, este aceea de evreu după mamă şi după tată, poleit cu praf ancestral provenit din stepele nomazilor mongoloizi. Altfel spus, Geoană nu putea fi preşedinte din România post-decembristă, fără sânge evreiesc, chiar dacă

frecventa şi frecventează zelos institutul masonic Aspen din SUA. Păi era kosher aşa?

A treia calitate a actualului preşedinte ar fi fost şi ar fi aceea de individ care a "cochetat" - ca să folosesc un cuvânt drăguţ şi nevinovat - cu fosta Securitate, având şefi şi subalterni, astfel încât candidatul putea să demonstreze că este "bazat" şi cunoaşte dedesubturile şi modul de funcţionare a „combinaţiilor" economice, cât şi **modul de funcţionare şi operare al unei structuri represive.**

Această a treia calitate, deţinută infinit mai puţin şi de către Mircea Geoană, dimpreună cu o a patra, comună celor doi, anume aceea de mason şi deci anti-creştin, nu l-a putut face pe Prostănac să ia finish-ul în faţa şefului de reţea de la Anvers.

Pe scurt, următoarele atribute te pot face sigur un preşedinte de stat român dorit de "elite", adică de iudeo-masonerie: amestecătură de sânge în totalitatea şi întregimea semantică a cuvântului, evreu sau măcar alogen (de exemplu Iliescu este ţigan-evreu, iar Emil Constantinescu, evreu după mamă), securist şi mason. ***Destul de simplu pentru unii, ce sunt din ce în ce mai mulţi, din păcate pentru proprietarii istorici şi de drept ai acestui pământ, Românii.***

Astfel, tot ceea ce se petrece acum în România - şi nu numai aici - este implementat CU BUNĂ ŞTIINŢĂ prin intermediul unor indivizi atent aleşi pentru a realiza local agenda Noii (Dez)Ordini Mondiale indicată de elitele încornoratului (era să zic Şeitan, cuvânt ce înseamnă diavol după definiţia din Dex).

Aşa cum spunea şi Lenin** (putrezi-iar oasele şi sufletul), **revoluţia mondială, în speţă măsurile revoluţionare, schimbările bruşte şi violente de paradigmă socială, politică şi economică nu pot fi implementate decât pe fondul unui haos total. Serios?

Ia priviţi în jur şi observaţi cum guvernanţii noştri, întrunind calităţile de care am vorbit mai sus, prin care se fac unelte de încredere ale iudeo-masoneriei, **nu fac altceva decât să creeze haos – dar, ATENŢIE!! - un haos intenţionat, programat, urmat şi indus cu bună ştiinţă** şi nicidecum - aşa cum spuneam la început - din incompetenţă, din inconştienţă, din nepricepere sau proastă înţelegere. Ei ştiu bine tot ce fac! Cu aceste atribute cu valoare de circumstanţă atenuantă de doi bani, nu îi putem gratula decât pe **cei din eşaloanele 4, 5, ...12,** adică slugile slugilor stră-slugilor, care sunt puse special în funcţii nepotrivite, ca, **neştiind nimic, să facă exact nimic, şi astfel să fie de un real folos Agendei "elitelor".** Dar la vârf păpuşelele trebuie să cunoască bine CE şi mai ales DE CE se implementează.

Este absolut evident că ni se cere să fim solidari cu cei ce ne condamnă la moarte şi să strângem cureaua pentru a face economie la împrumuturile FMI, România neproducând nimic în momentul de faţă care să intre în visteria statului. Şi atunci?

Strângeţi-vă cureaua pentru... a economisi viitorul împrumut FMI, eventual strângeţi-v-o de gât ca să-i faceţi fericiţi pe cei ce "ne implementează democraţia"! Lăsaţi-i pe ei să trăiască plini de bucurie după ce le-aţi dat banii voştri, pensii, şomaj, sănătate, pe care vi le-au ciordit apoi în cel mai pur stil *romanes* tradiţional, sau iudeo-cămătăresc. Ideea este că voi trebuie să muriţi, iar ei trebuie să trăiască întru slava lui satana. Cineva, nişte paranoici, undeva pe planeta noastră, au hotărât că suntem prea mulţi pe Terra şi au început exterminarea.

Decimarea nu se poate face forţat, după cum bine s-a tras concluzia din fostul experiment al Holocaustului roşu, numit comunism (de tip vechi) bolşevic. Cu toată violenţa paroxistică, lumea (o bună parte a lumii, cea angelică) atunci s-a opus. Ba mai mult, s-a umplut cerul de sfinţi, lucru care l-a făcut pe satana să înnebunească de durere şi ură. Ei au încercat să satanizeze lumea şi aceasta a avut ca efect colateral umplerea cerului de sfinţi? Uuau, ce lovitură!

Ce era de făcut atunci? ***Prostirea lumii.*** **Acelaşi comunism, aceeaşi satanizare implementată sub altă denumire (globalism),** cu binişorul, **prin fraudă, prin păcăleală,** prin perfidie, prin minciună, prin spălarea creierelor, **până la acordul dat sistemului de chiar respectivul cetăţean,** ajuns în stadiul de "mai curat, mai uscat" şi **în stadiul de lăudare a acestui sistem care are ca scop real nimicirea fizică şi sufletească a respectivului.**

Aşadar, acestea sunt UNELTELE LOR UMANE.

Ei bine, la sfârşitul acestui circ planetar vor apărea păpuşarii care au creat criza mondială, foametea, teroarea, cutremurele (programul Haarp) şi războaiele (vezi cel din viitorul apropiat cu Iran-ul, în care săracul Iran nu are decât vina că este independent financiar faţă de structurile mondiale masonice, că este una dintre cele mai vechi civilizaţii ale omenirii, lucruri care sunt suficiente pentru a i se purta sâmbetele).

Şi după ce nivelul de viaţa va scădea în aşa hal încât individul, ca un câine hămesit, va accepta oficial lanţul de gât în schimbul unei ciosvârte pline de nitriţi, şi după ce libertăţile vor fi restrânse la maxim deoarece omul liber a creat - nu-i aşa? - numai dezastre, şi **după ce anarhia, criminalitatea vor atinge cote paroxistice, atunci vor apărea călăii noştri pe cai albi,** spunându-ne că de fapt sunt îngerii noştri păzitori care au venit să ne salveze, şi că este bine **pentru ca aceste lucruri groaznice să nu se mai întâmple** (lucrurile create şi implementate anterior de ei din spatele scenei), **să renunţăm la orice fel de independenţă faţă de noul sistem,** faţă de Noua Ordine Mondială, în special la independenţa conştiinţei.

SCOPUL este dublu: exterminarea în masă a unei mari părţi a populaţiei prin metode oculte, parşive, dimpreună cu instituirea unui control absolut asupra indivizilor rămaşi, animalelor, obiectelor, proprietăţilor. *Controlul absolut este mult mai uşor de realizat asupra unei populaţii substanţial diminuate.*

Singurul lucru de care se mai teme iudeo-masoneria acum este reacţia necontrolată a maselor dezlănţuite. *După cum vedeţi, în ţări în care poporul nu a devenit complet vegetală ca în România, atunci când se măreşte vârsta de pensionare, sau se taie din venituri, ies valuri necontrolate de oameni pe stradă care ajung până la a arunca sticle Molotov prin geamurile băncilor cămătăreşti.*

Închipuiţi-vă însă că la o mare demonstraţie din Grecia participanţii sunt reduşi de bagheta magică a Zânei Măseluţă la un sfert, iar sfertul rămas are microcipuri în actele de identitate, în paşapoarte, în mobile şi parte din ei în braţ. Cât de simplu ar fi atunci totul! Nici nu mai contează cine sau ce revendică, că problema devine rezolvabilă pentru iudeo-masonerie la nivel de minute.

METODELE de a duce la îndeplinire planurile demenţilor planetei sunt multiple, diversificate, am mai vorbit despre ele şi nu fac obiectul acestui articol. *Vaccinuri cancerigene, alimentaţie otrăvită ştiinţific, apă cu fluor şi substanţe de îndobitocire şi degenerare, poluare maximă, războaie provocate în care vina este întotdeauna a ţării paşnice atacate, unde alfa prin ecranele tv, mesaje subliminale prin telefonie mobilă şi tv, pornografie şi homosexualitate, învăţământ foarte slab şi holocaustoizat,*

(continuare în pag. 11)

Ionuţ Moraru

Atitudini

"ROMI" SAU ŢIGANI?

Ştiu că nu sunt nici primul, nici ultimul care scrie despre această „cestiune arzătoare" şi îngrozitor de „la ordinea zilei" despre care presa oficială (indolentă) practică un „mucles" extrem de dăunător.

În ziare, la radio şi TV, auzim frecvent „*romi români*" care în urechile străinilor sună pleonastic, a la „franco-francezi". Sună hilar şi „romii din Roma" sau canibalicul „*esenţă de rom*". Un amic îmi spunea că el preferă un rom cubanez sau jamaican unuia din Ferentari sau din Colentina.

Străinii se pot întreba, cu uimire, dacă nu cumva Romtelecom, Romsilva, Tarom sau „patriciana" Rompetrol sunt proprietăţi ţigăneşti.

Cu atât mai penibil sună "rrom", ca şi cum un r în plus ar putea aboli confuzia pe care o fac cetăţenii altor naţii între romi şi români. *Şi cum ţiganii sunt primii care au profitat de libera circulaţie, dând imediat buzna să halească şi să manglească tot ce e mişto şi kaşto în Occident, revolta autohtonilor agresaţi se răsfrânge din plin şi asupra ROMÂNILOR.*

După evenimentele din Italia din toamna lui 2009 şi primăvara acestui an, am fost întrebat de un prieten dacă, ducându-mă cu maşina într-o călătorie de documentare în nordul Italiei, nu mi-e teamă că voi fi agresat de italici. Se ştie, de altfel, că numeroşi oameni cumsecade din România, muncitori, funcţionari, comercianţi etc., au fost atacaţi, iar unii şi-au pierdut viaţa din cauza confuziei rrom - român (nu încerc să-i scuz pe hoţii şi criminalii români care ne-au făcut de râs în mai multe ţări şi care, extrădaţi, ar trebui să fie sever pedepsiţi, inclusiv - şi mai ales - pentru profanarea numelui de român).

Auzim, mai ales la televiziunile tembele, îndobitocitoare şi mercenare de tipul PRO-TV, Antena 1 şi 3, Canal D, OTV, Realitatea TV, definirea: „*cetăţean român de etnie romă*"! ***De unde şi până unde această abuzivă şi periculos tolerată oficial denumire de "rromi"?*** Doar pentru că, în migraţia lor, căraţi de turci, strămoşii ţiganilor şi-au păscut caii într-o provincie constantinopolitană pe care bizantinii o numeau „România"? **Nefiind de fapt autohtoni ai acelui tărâm, adoptarea acestui nume este abuzivă, iar acceptarea oficială a guvernelor noastre de după 90 şi a presei, de-a dreptul tembelă şi iresponsabilă.**

Termenul de "ROM" este un endonim, adică e produs în interiorul etniei. Şi-au zis aşa, fiindcă aşa le-a plăcut să-şi zică. Câţiva intelectuali din ţigănimea europeană s-au adunat în 1971 într-un congres la Londra şi au hotărât să adopte denumirea de "ROM", care în limba „sinti-gipsi" înseamnă "OM".

Dacă pe alţii nu-i deranjează această denumire de "rrom", pe noi ne supără şi nu o putem accepta.

Acest endonim, recunoscut doar de câţiva amatori de exotism din Occident şi de şmecherii etniei, se aseamănă prea mult cu ROMÂN pentru ca să acceptăm ca străinii să ne identifice cu alde Mailat şi hoardele de manglitori *care au invadat Occidentul.*

Să nu uităm că grecii, de pildă, membri ai UE, nu pot fi forţaţi să accepte oficial numele de Republica Macedonia, în timp ce noi, cei fără coloană vertebrală, acceptăm orice umilinţă.

Nu am nimic cu ţiganii. **Acuzaţia de rasism pe care ei o aruncă celor care le critică stilul de viaţă, este o prostie.** ***Ei nu constituie o rasă aparte, ci doar un grup eterogen în care o bună parte împărtăşeşte încă iresponsabilitatea şi cumularea de bunuri prin violenţă.***

Un „semirom" - după tată (care adesea reprezintă etnia) - a declarat de mai multe ori la TV: „*Eu sunt pentru apelativul de ţigan şi nu mi-e ruşine de asta*". Când ai avut un tată ca Ion Voicu, dăruit de Dumnezeu cu atâta har, e normal să afirmi că nu ţi-e ruşine că ai sânge ţigănesc în vine. Nu mai e nevoie s-o spunem că în istoria noastră culturală şi ştiinţifică au fost români de origine ţigănească care ne-au făcut cinste. Eu însumi am avut şi mai am prieteni „din ţigănime". Amintirea actorului Ştefan Bănică-senior, om de o rară nobleţe de spirit, cu care am conlucrat la Radio, mă emoţionează şi acum.

Desigur că ţiganii români au avut parte de destule suferinţe de-a lungul istoriei. **În ultimii 50 de ani au avut însă posibilitatea să se emancipeze, să ia de la românii autohtoni ce era bun.** ***Unii au făcut-o. Mulţi alţii, nu.*** Aceştia, invocând tot felul de legi ale etniei au continuat să ignore igiena cea mai elementară, să practice libertinajul sexual care menţine „în floare" bolile venerice, să refuze luminile cărţii (şi în prezent o mulţime de copii şi tineri ţigani sunt analfabeţi), să rătăcească de ici-colo, băgând spaima în locuitorii zonelor unde se aşează, prin furtişagurile şi agresiunile tipice migratorilor din alte vremuri.

În ultimii ani (după 1995) se constată o diversificare netă a ţigănimii.

Ramura „onestă", meşteşugarii, muncitorii şi tehnicienii din industrie şi chiar din comerţ (*aici ar fi ceva de spus!*), florăresele şi intelectualii ridicaţi din familiile ţigăneşti apar ca integraţi societăţii româneşti.

O altă categorie sunt „rechinii" şi acoliţii lor care ştiu să facă „bani negri" (droguri, comerţ ilicit şi contrabandă, proxenetism etc). Sunt teribil de puternici şi au ramificaţii în întreaga Europă. Ei pot face nu numai nunţi şi botezuri în care să arunce, la propriu, cu mii de euro, dar să cumpere poliţişti şi oameni din justiţie. Şi aşa, destui judecători de-ai noştri s-au compromis prin egoismul lor rapace, prin pretenţia neruşinată de a constitui o castă privilegiată în societatea românească.

Ceea ce s-a petrecut la Craiova şi recent la Târgovişte, unde aceste mafii ţigăneşti au cumpărat pe capii poliţiei şi pe câţiva judecători, reprezintă *nu o simplă lipsă de autoritate, ci o ruşine naţională*. Aceasta cu atât mai mult cu cât **aceste mafii şi-au împărţit ţara în sfere de influenţă**, mişcându-i pe politicienii actuali (membri ai Parlamentului, miniştri) ca pe nişte marionete.

În fine, a treia categorie, cea mai numeroasă, masa de oameni săraci (unii „lipiţi pământului") care se află abandonată atât de autorităţi, cât şi de nababii şi "tribunii" ţigănimii. Respectivii reprezentanţi oficiali ai ţiganilor (şi care se pretind intelectuali), nu scapă prilejul la TV să sforăie demagogic şi adesea obraznic despre „romii jigniţi": îşi justifică astfel salariul baban şi poziţia socială.

Cât despre nababii etniei care, pasă-mi-te, au adus în ţară banii mangliţi sau câştigaţi prin trafic de droguri, proxenetism şi patronat de cerşetorie, cu care şi-au ridicat palate pakistaneze, ce să mai vorbim? Îi admirăm la TV cum aruncă cu miile de euro pe la diferite chiolhanuri, fericindu-i şi pe rotofeii urlători de manele, care în câţiva ani au îngropat nu numai muzica clasică, dar şi pe cea după care mai dansează şi azi milioane de europeni.

Aţi auzit de vreun nabab al etniei care să fi ridicat, pentru ai lui, vreo şcoală, vreun azil de bătrâni, să fi înzestrat cu un minimum de tehnică vreun spital?

În ce priveşte scandalul din ultimele săptămâni cu expulzarea dictată de Sarkozy, ne râd şi curcile când aud protestele noastre oficiale, de căţei călcaţi pe coadă.

„Adicătelea" cum, frate? ***Vii la mine în ţară, te primesc, iar tu te comporţi ca o omidă? Vrei să-mi potopeşti şi să razi tot ce găseşti în cale?*** *Să-mi distrugi imaginea aşezând bidonville şi corturi soioase lângă aşezări prospere şi vestigii istorice celebre?*

Personal, mă şi mir de neobişnuita toleranţă a occidentalilor.

Prezent la Paris în aprilie-mai a.c, am asistat cu revoltă la asaltul agresiv al cetelor de ţigănci din România la buzunarele şi gentile turiştilor. Învăţaseră să-şi lege barişul pe cap încât să pară că s-au născut în Algeria. Înjurau însă în româneşte, de mama focului. Totul se petrecea lângă „Notre Dame", la 30-40 m de Prefectura Poliţiei din Paris, sub ochii jandarmilor.

Nu mai protestaţi, autorităţi române, că ne facem şi mai tare de râs. Ar trebui să vă îngrijoreze mai degrabă faptul că duminică, 6 septembrie a.c., mafiile ţigăneşti au organizat manifestaţii de protest împotriva aşa-zisei „expulzări" în mai toate capitalele Europei (ştire de la TVR).

Există cu adevărat UN PERICOL ŢIGĂNESC pentru ţara noastră? **NU şi DA!**

NU, atâta vreme cât vom reuşi să-i integrăm în civilizaţie. Nu să-i deznaţionalizăm. Vorbiţi, fraţilor, ţigăneşte (nu sună deloc urât), cântaţi şi dansaţi de-ale voastre autentice (precum o fac frumoasele ansambluri ţigăneşti din Rusia, Ungaria, Bulgaria, ca să nu mai vorbim de flamenco-urile spaniole), dar nu vă lamentaţi a la Salam sau a la Copilul minune şmecher dar nul. ***Scrieţi, compuneţi, creaţi tehnică nouă, dar încetaţi cu manglitul şi mai ales cu această oribilă violenţă şi poftă distructivă pe care bunicii şi părinţii voştri n-o aveau.***

DA, atâta timp cât vulgaritatea, pornografia, impertinenţa, dispreţul faţă de muncă şi valori, vagabondajul, traficul de droguri, prostituţia, cerşetoria, proxenetismul, impresia că sunteţi „buricul pământului", că puteţi cumpăra pe oricine, **devine molimă contagioasă pentru tineretul acestei ţări**, şi aşa minţit de istorici mercenari şi de televiziuni care, în goana lor după „rating", au pervertit şi spălat creierul a sute de mii de români.

Fiindcă, fie-ne iertat termenul, preferinţele culturale ale tinerilor români „*se ţiganizează*" vertiginos. Ca să nu mai vorbim de **hibridul gitano-proletar** care „*creşte, creşte, creşte, calcă totul în picioare*".

Ce ar fi de făcut?

Trebuie să se supună întru totul cerinţelor impuse oricărui cetăţean român şi în primul rând să fie obligaţi, ca prim pas, să vină la şcoală; în caz contrar, să fie drastic şi perpetuu amendaţi. Pentru cine pretinde că n-are cu ce să plătească amenda, aceasta se va putea converti în „zile de muncă pentru societate".

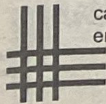
O altă măsură raţională ar fi acordarea de indemnizaţie pentru copii doar la 4-5 odrasle, ştiut fiind că în familiile autohtone româneşti nu se mai nasc „puzderii", în schimb, aşa-zişii „rromi" aruncă frecvent în lume 7-8 puradei de care ţi-e mai mare mila când îi vezi crescând ca buruienile. De notat că tactica înmulţirii ca iepurii din Australia este cultivată în anumite familii care trăiesc din indemnizaţia pentru copii, pe care de obicei părinţii o varsă la cârciumă. Să existe asistenţi sociali ţigani, poliţişti ţigani, care să urmărească modul în care aceşti bani sunt folosiţi în interesul copiilor.

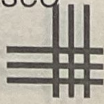
În acelaşi timp, trebuie să ne opunem fanteziilor unor „telectuali" occidentali, de origine ţigănească, care-şi fac intrarea în saloanele artistice prezentându-se drept urmaşi ai civilizaţiei indiene şi care se ţin de congrese zise „istorice".

Să începem prin a rosti cu curaj, oriunde, „ŢIGAN", şi nu „rrom".

În ciuda pretenţiei lor de a impune „cuvântul" inventat de ei, nicăieri în lume, nici oficial, nici în presă, nu li se spune „rromi", ci ***zigeuner*** (Germania, Austria, Elveţia), ***gitans*** (ţările francofone), ***zingari*** (Italia), ***zigany*** (în Ungaria), ***gitanos*** (ţările hispanice), ***gipsy*** (ţările anglofone) etc.

Radu Iftimovici,
laureat UNESCO

Carte legionară

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (XVII)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Cam în acel timp s-a început al doilea război mondial. Polonia fusese ocupată de trupele germane. **Ne aminteam cu părere de rău şi jale de Căpitan care, dacă ar mai fi trăit acele câteva luni, ar fi scăpat, desigur.** Armatele germane victorioase ar fi intimidat pe Rege şi politicieni, care n-ar mai fi îndrăznit să-l ucidă. **Acum devenise evident că ordinul de "linişte absolută" avusese o logică la bază, de mare viziune politică, care ar fi dat roade, ascultat.** Dar ceva instabil ca. nisipurile Saharei şi mereu periculos, trebuia să întovărăşească, ca un blestem, viaţa legionarului!

A venit şi 21 sept. 1939!

Cei câţiva de la Râmnic ne aflam încă la Braşov, unde nu ni se mai ivise nici o problemă nouă, în afară de aceea de a fi fost tot închişi!

Cam pe la ora prânzului, Radu Budişteanu şi cu mine aşteptam în grădină pe mama lui, care îşi anunţase vizita. D-na Budişteanu întârzia.

Deodată, ca din senin, ne-a apucat o nelinişte, a cărei cauză nu intuiam. Era prea mare pentru acea simplă întârziere, dar altă explicaţie nu-i găseam. Intre timp se ridicase un vânt, care stârnise mult praf. Atmosfera părea supraîncărcată de electricitate. Era şi mult prea cald pentru un sfârşit de septembrie.

Turburarea din noi se mai accentuase, parcă am fi presimţit un nu ştiu ce oribil, care să facă din acea zi, ce ne-o propusesem frumoasă, una de noapte lungă, urîtă, cu vise de groază.

Am luat-o încet spre spital. **Un medic militar, foarte agitat, ne strigă, de departe, că Armand Călinescu fusese împuşcat!** (N. red.: ministrul de Interne care patronase asasinarea Căpitanului, cu un an în urmă, şi fusese făcut prim-ministru de către Carol al II-lea Ucigaşul, ca răsplată; în imaginea alăturată se află Armand Călinescu; fotografia vorbeşte de la sine: un degenerat fanfaron.)

Ne-am grăbit spre dormitor. De la fereastra laterală cu vederea spre oraş, am văzut un steag lung, negru, fâlfâind la una din clădirile oficiale. Aşadar era adevărat!

După un prim moment de mulţumire, a urmat îngrijorarea! ***Ce se va întâmpla cu noi? Prevedeam că nimic bun! Dar cât se va întinde, şi unde se va îngrădi răul, era cu neputinţă de conceput!***

Spre seară paza a fost dublată. Noii paznici, toţi jandarmi gradaţi, schimbaseră pe cei vechi. Priveau aspru la noi, înrăiţi.

La trei fără un sfert ne-a trezit un tropăit de bocanci pe sală şi zăngănit de arme trântite de podele. S-a deschis uşa. A intrat colonelul şi a făcut lumină. După el, căpitanul Chirculescu, care-şi ştergea ochii, apoi un locotenent; în spate jandarmi, mulţi jandarmi!

Colonelul, încruntat, scoate o hârtie şi ne citeşte numele, întâi ale acelor de la Râmnicul-Sărat, apoi Pihu şi Herghelegiu. Ne-a ordonat să ne îmbrăcăm. ***Ştiam care va fi urmarea, trăisem aceeaşi scenă la ridicarea Căpitanului şi a celorlalţi!***

Când mi-am auzit numele, primul pe listă, am simţit un gol şi un nod se ridicase spre gât, unde s-a oprit, să mă înăbuşe. Totul începuse să se învârtească în jurul meu, iar lumina să se întunece. Dar n-a durat! O mare linişte, ca o binefacere, m-a învăluit de îndată!

A fost adus Pihu din celălalt dormitor. A venit îmbrăcat în halatul de spital, cu o cruce mare cu picior în mână, pe care o avusese mereu pe masa lui de noapte.

După el a intrat un sergent-instructor, nearmat, care şi-a izbit bocancii şi a întins colonelului o notă telefonică, primită între timp la Comandament. Colonelul o desface, o citeşte şi apoi spune: "*VIRGIL IONESCU, RADU BUDIŞTEANU şi ŞERBAN MILCOVEANU rămân pe loc*".

Vestea nu mi-a produs, pentru moment, nici cald, nici rece. Desprins cum mă aflam de pământ, totul îmi devenise indiferent şi neaşteptata întoarcere la realitate, viaţa, mi-a părut grea!

Când s-a dat ordinul de plecare, COTIGĂ a adresat Colonelului şi trupei o filipică cutremurătoare, sfârşind-o cu cuvintele: "*Omorându-ne pe noi, sfâşiaţi harta Ţării, domnule Colonel!*" Apoi, cuprins de indignare, a ridicat banca de lângă masa din mijlocul salonului, a trântit-o între jandarmi şi noi, strigând: "*Ne puteţi ucide aici, căci nu plecăm!*"

Armand Călinescu

Colonelul a comandat încărcarea armelor.

Atunci PIHU a ridicat crucea şi a spus: "*După mine, băieţi!*" S-a întors spre uşă şi a pornit liniştit, cu crucea sus, ca într-o procesiune.

Ceilalţi l-au urmat.

In timp ce paşii se îndepărtau pe coridor, ceilalţi am rămas ca năuciţi, n-am mai putut scoate o vorbă. Mâinile, îmbinate ca pentru, rugăciune, rămăseseră aşa, lipite, în minte nu ne mai venea nimic şi nici cuvintele de rugăciune nu ne mai scăpau printre buze.

Din noaptea aceea şi în cele următoare, cât am mai rămas la Braşov, fix la orele trei fără un sfert, Radu Budişteanu şi cu mine ne trezeam, nu mai puteam dormi, începeam să ne vorbim, reamintindu-ne scena despărţirii de camarazi, repetându-ne iarăşi şi iarăşi aceleaşi cuvinte, fără început şi nici sfârşit, ca infinitul în care ei plecaseră.

Ne minunam de norocul ce-l avusesem de a mai rămâne în viaţă.

Din ziua următoare nu ni s-a mai permis să părăsim dormitorul fără un jandarm cu baioneta pusă la armă după fiecare. Medicii nu. mai aveau voie să ne viziteze, iar plutonierul vechi fusese înlocuit. Cel nou, întâmplător, îl cunoşteam. Era din. Buşteni, unde avea o căsuţă vecină cu vila familiei mele. Mi-a povestit cele întâmplate în noaptea execuţiilor şi mi-a adus un ziar.

Camarazii fuseseră împuşcaţi într-o poiană din apropierea Braşovului.

După aceea, ucigaşii, desigur îngroziţi de cele ce făptuiseră, grăbiţi să părăsească locul crimei, n-au mai verificat dacă toţi erau morţi.

Ziarul adus de plutonier făcea cunoscută omorârea tuturor camarazilor din închisoarea Râmnicul-Sărat, a mai multora din lagăre şi a încă trei până la cinci legionari, aleşi din fiecare judeţ al ţării! Părintele Chivu, fostul şef al jud. Constanţa, fugărit pe câmp, fusese împuşcat ca o fiară!

Cadavrele celor ucişi au fost expuse vederii publice. Un afiş anunţa că "Aşa se pedepsesc trădătorii"!

Preşedinte al Consiliului de Miniştri în locul lui Călinescu şi înainte de ordonarea execuţiilor, fusese numit **gen. Argeşanu, un prieten de familie al lui *BUDIŞTEANU*. Acesta a ordonat ca Radu să nu fie ucis.**

La fel a cerut colonelul Urdăreanu pentru *MILCOVEANU* şi gen. Marinescu pentru *MINE*.

***Dacă acea notă telefonică ar fi sosit o jumătate de oră mai târziu, ar fi fost prea târziu, totul s-ar fi terminat şi pentru noi!* Norocul de a fi rămas în viaţă l-am plătit cu vârf şi îndesat!** Se pare că nici până astăzi nu m-am achitat complet. Aşa s-a făcut că adesea a trebuit să blestem acest pretins noroc!

După cum mi s-a spus mai târziu, în raportul de a doua zi al gen. Marinescu către Rege, acesta l-a întrebat de ce nu fusesem împuşcat. Generalul i-a răspuns că mă cunoştea demult şi nu mă credea periculos. Regele ar fi mormăit ceva şi s-a trecut mai departe.

In spitalul de la Braşov am mai rămas cam o săptămână, în aceeaşi situaţie de ciumaţi. Apoi a venit ordinul să fim retrimişi la închisoarea "Râmnicul-Sărat!

De data aceasta, plecaţi de dimineaţa din Braşov, pe sub seară am ajuns la Râmnic.

Pe locul de intrare, din faţa puşcăriei şi a porţilor ei, am păşit cu evlavie, căci ştiam că acolo fuseseră expuse vederii, cu câteva zile înainte, corpurile camarazilor ucişi, şi ni se părea o impietate să călcăm acel pământ, încă îmbibat cu sângele lor.

Spiritele camarazilor ucişi păreau a se găsi în jurul nostru; fiecare uşă de celulă reprezenta o vietate, purtând un nume drag.

Am urcat scările trişti, ca nişte copii oropsiţi, răzleţiţi de părinţi, cu zâmbetul îndoielii încremenit în margine de buze, mai mult gata de plâns decât de orice, căznit fiecare de gândurile şi durerea lui, şi văduviţi de bucuria de a mai trăi.

Am reintrat îndată în viaţa de închisoare, cu acea încetă scurgere de vreme, fără nici un rost sau obiectiv. Nu aveam voie să vorbim cu nimeni şi nici nu vedeam pe nimeni. Distanţa între ferestrele celulelor era prea mare ca să putem conversa prin ele; nici de alfabetul Morse nu mai puteam uza, celulele nefiind vecine.

In jumătatea de oră de plimbare, totdeauna singur, cu gândurile mele, mă învârteam în acelaşi cerc, în jurul rondului cu florile sădite şi îngrijite de Clime, acum vestejite, căci nimeni nu se mai ocupase de ele. Curtea era aceeaşi, îngustă şi bolovănită, zidurile tot înalte şi murdare, deasupra aceeaşi frântură de cer, care demult nu mai privea îndurător spre noi.

Afară îmi imaginam aceiaşi oameni, cu micile lor preocupări, văzându-şi de treburi, stăpâni pe ei şi timpul lor, pe când noi zădărniceam pierzându-ne vremea, frântura din viaţă, la dispoziţia oricui, numai a noastră nu!

Ar fi trebuit să caut să-mi transform viaţa în ce nu era şi nu va fi niciodată. Nepăsarea pentru suferinţa mea şi nici a altora nu-mi intra în fire.

Totuşi, dacă în acel moment, când disperarea creştea în mine, să mă doboare, cineva m-ar fi întrebat cu ce preţ aş mai fi fost în stare s-o iau de la început, retrăind aceleaşi grozăvii, fără pic de ezitare i-aş fi răspuns: *"Cu Căpitanul, oricând!" Chiar dacă ar fi fost să fie înzecit mai rău!* Căci apărea mereu, acelaşi, în carnea sufletului meu!

Din soldaţii de gardă, noaptea rar mai îndrăznea câte unul să vină la vizetă să ne vorbească. Fuseseră îngroziţi prin ameninţări şi pedepse, să n-o facă. Totuşi era unul care se încumeta mereu, şi cu el vorbeam adesea.

Se mira cum nişte domni de la Bucureşti putuseră ajunge în halul nostru! In el vorbeau rămăşiţele vechiului iobag, cu respect pentru boierie, în care ne încadrase, având multă carte, precum spunea. Pe mine mă interesa viaţa lui de pălmaş, străin de complicatele cerinţi ale Grăsanului cu pretenţii de intelectual. Tânăr şi voinic, nu se plângea de nimic, lua viaţa aşa cum se prezenta, parcă ar fi ştiut că *sărac e numai acela care-şi doreşte mai mult decât poate să aibă.*

In câteva rânduri s-a întâmplat ca Radu Budişteanu să fie scos la plimbare în fosta curte a Căpitanului, acolo unde fuseseră împuşcaţi camarazii noştri. Radu cercetase cu de-amănuntul locul şi zidurile, găsind două gloanţe stâlcite, iar pe un zid urme de creier uscat cu fire de păr lipite de el. Le-a strâns pe toate într-o hârtie, să le păstreze.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

Comemorarea elitei legionare

MEREU ÎN INIMILE NOASTRE

Comandant legionar al Bunei Vestiri , inginer și avocat GH. CLIME, loctiitorul de drept al Căpitanului

Comandant legionar, medic și avocat ION BANEA, șeful Ardealului Legionar

Comandant legionar, prinț și diplomat, doctor în Drept, AL. CANTACUZINO șeful Corpului Legionar de elită Moța - Marin

Comandant legionar, avocat ION BELGEA, șeful Corpului Răzleți

Comandant legionar NICOLETA NICOLESCU, șefa Cetățuilor

Comandant legionar, ziarist SERGIU FLORESCU, șeful Basarabiei Legionare

La 21 septembrie 1939, un grup de nouă legionari l-au împușcat pe Armand Călinescu care, în calitate de ministru de Interne, la ordinul lui Carol al II-lea, patronase asasinarea Șefului Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, plus a altor câteva zeci de legionari în perioada decembrie 1938 - iulie1939.

Atentatorii s-au predat de bună voie autorităților. Au fost schingiuiți și duși în piața Elefterie, unde, pe loc și fără nici o judecată, au fost omorâți; trupurile au fost expuse pe stradă timp de trei zile, iar elevii au fost aduși să le vadă.

Apoi, în acea noapte sute de fruntași legionari au fost asasinați, fără măcar un simulacru de proces, **trupurile lor mutilate fiind expuse în piețe, PRETEXTUL asasinării** lor fiind dat de împușcarea lui Armand Călinescu

Comandant legionar și profesor universitar V. CRISTESCU, vicepreședintele Partidului Totul Pentru Țară și șef al Comandamentului Legionar de prigoană

Comandant legionar, econ. GH. ISTRATE, șeful Frățiilor de Cruce

Nici cei foarte tineri (elevii și studenții), nici femeile și nici preoții care își declaraseră apartenența la Mișcarea Legionară nu au fost cruțați. Poliția și unitățile de jandarmerie din toate județele primiseră ordinul să aresteze și să execute imediat, în locuri publice, câte trei legionari. **Ordinul preciza că, în lipsa celor indicați pe listă, vor fi executați oricare alții, pentru a completa numărul**, ceea ce s-a și produs în câteva județe.

Comandant legionar, avocat TRAIAN COTIGĂ, primul șef legionar al studențimii

Comandant legionar, ing. EUGEN IONICĂ, șeful Asociației Prietenii Legiunii

Erau oare studenții și elevii din Frățiile de Cruce niște infractori periculoși și intratabili? *Dar preoții ortodocși împușcați în odăjdii? Dar toți acei tineri avocați, medici, ziariști, profesori, să fi fost un pericol pentru țară?* ***Atunci de ce nu au fost judecați și condamnați la moarte? De ce au fost scoși noaptea din case și împușcați la margine de drum?!***

Se prefigura oare ceea ce avea să se întâmple doar câțiva ani mai târziu, dar de data aceasta, călăii din 1939 devenind ei înșiși victime ale comuniștilor? Dar legionarii au murit cântând, cu icoana Arhanghelului și speranța Învierii, iar călăii lor au murit tremurând pentru un mic avantaj material (i-o fi ajutat în clipa morții?)

Suita de dezastre pentru România abia începuse și a continuat vreme de mai bine de jumătate de secol. Logic, deci, legionarii să fi fost pericolul?! Dar trupurile neînsuflețite, expuse în piața publică, au avut rol educativ pentru copiii din școli aduși cu forța să privească? Pare-se că da: în 1948 parte din acei copii a plecat în munți, hotărâtă să moară cu arma în mână decât să se dezumanizeze, parte din acei copii a devenit coada de topor cu care s-a lovit timp de 45 de ani în întreg poporul român.

La un an după masacru, în 1940, la constituirea statului "național-legionar", legionarii asasinați și-au găsit odihna răspândiți prin diverse locuri: la **mănăstirea PREDEAL, la cimitirul din RÂMNICU SĂRAT, la cimitirul din RÂȘNOV**.

Răpăitul mitralierelor în noaptea caldă și senină de septembrie, rupând firul vieții a sute de tineri care au suit "catapetesme pentru veac" neamului românesc, încă mai răsună prin vreme.

Erau tineri, plini de viață, *cu braț călit de fier și sufletul de crin, un iureș neînfrânat de primăvară,* ***dar au luptat și s-au jertfit pentru o Românie ca soarele de pe cer....***

Acum, când timpul, țărâna și tăcerea veșniciei s-au așternut peste chinul legionarilor de elită ai Căpitanului, aprindem candela la căpătâiul lor, convinși că neamul care poate da asemenea fii, măcar la câteva sute de ani, nu va pieri niciodată!

Parafrazându-l pe Căpitan, Neamul nostru n-a

Comandant legionar, avocat GH. FURDUI, șeful studențimii române

Comandant legionar căpitan GH. ȘIANCU, șeful Maramureșului Legionar

Comandant legionar V. DRAGOMIRESCU șeful Corpului Studențesc Legionar

trăit prin milioanele de robi care s-au plecat tuturor, ci prin Horea, Avram Iancu, Ștefan, prin sutele de mii de țărani și boieri care au dus mai departe flacăra moștenită din străbuni; și care, indiferent dacă înving sau nu, rămân nemuritori în inimile și mințile Românilor.

Redacția

IMN MORȚILOR

RADU GYR

Morminte dragi, lumină vie,
Sporite-ntruna, an de an,
Noi v-auzim curgând sub glie,
Ca un șuvoi subpământean!

Ați luminat cu jertfe sfinte
Pământul până-n temelii,
Căci arde țara de morminte,
Cum arde cerul de făclii.

Ascunse-n lut, ca o comoară,
Morminte vechi, morminte noi,
De vi se pierde urma-n țară,
Vă regăsim mereu în noi!

De vi s-au smuls și flori, și cruce,
Și dacă locul nu vi-l știm,
Tot gândul nostru-n el v-aduce,
Îngenuncheri de heruvim.

Morți sfinți în temniți și prigoane.
Morți sfinți în lupte și furtuni,
Noi am făcut din voi icoane,
Și vă purtăm pe frunți cununi.

Nu plângem lacrima de sânge,
Ci ne mândrim cu-atâți eroi.
Nu, Neamul nostru nu vă plânge,
Ci se cuminecă prin voi.

***

ADEVĂRUL DESPRE LEGIONARI

Un bun român, bun cunoscător al fenomenului românesc, este interesat cu precădere de momentele de excelență ale Neamului Românesc. *Nu fac partizanat legionar stupid, de partid sau pe simpatii personale, moştenite dm familie sau pe altă cale, ci* **fac partizanat pur românesc atunci cînd afirm că nu cunosc în istoria neamului românesc o ispravă mai de soi, mai deosebită, mai înălţătoare în absolut ca Mişcarea Legionară.**

Pe cei scandalizaţi sau dezamăgiţi de această afirmaţie îi compătimesc sincer şi îi sfătuiesc să-şi reconsidere cu luciditate atitudinea faţă de legionari, consultând atât argumentele care îi incriminează, cât şi cele invocate în apărarea lor. Altminteri, riscăm sau suntem deja în situaţia tristă de a nu percepe unul din fenomenele esenţialmente definitorii pentru justificarea existenţei noastre ca neam. Când, la Judecata de Apoi, care va fi o judecată a popoarelor, a neamurilor, Dumnezeu ne va cere nouă, românilor, să spunem cu ce folos am făcut umbră pământului, răspunsul nostru va fi cu siguranţă plăcut Domnului: "La noi, Doamne, pe plaiuri româneşti şi din inimi româneşti, a început legionarismul..."

A început zic, căci până atunci, până la Judecata cea Mare, fenomenul legionar se va extinde mult în afara graniţelor româneşti. Sunt convins că legionarismul are o forţă de contagiune care se va vădi limpede şi spectaculos, la scară planetară, atunci când omenirea va lua cunoştinţă de adevărul despre legionari, despre ideile şi faptele acestora. Este forţa de contagiune pe care o are şi Binele, nu numai Răul! Şi nu m-aş mira ca vreodată, cum le e obiceiul, unii să conteste paternitatea românească asupra legionarismului. Îi vor găsi, probabil, rădăcini iudaice sau ungureşti, ori ruseşti...

Avem datoria, ca români, să instaurăm o judecată dreaptă asupra legionarilor, să eliminăm orice partizanat în aprecierea fenomenului legionar şi ***să nu ne sfiim să afirmăm adevărul, oricât de mult acest adevăr ar contrazice tezele aflate în circulaţie.*** Pun la bătaie întreaga mea credibilitate, ca persoană publică, pentru a-i asigura pe compatrioţii mei mai tineri că în mass media oficială circulă numai calomnii şi neadevăruri, veritabile minciuni, despre legionari... Destul cu atâta minciună, cu răul imens pe care această minciună îl face Neamului nostru! E momentul să proclamăm ora adevărului pentru legionari! Cu adevărul despre legionari putem şi trebuie să mergem în lume cu capul sus! **Nu cunosc motiv mai mare de mîndrie pentru români!**

Căci nu intră în discuţie (numai) personalitatea excepţională a lui Corneliu Zelea-Codreanu. S-a spus că unul ca el se naşte o singură dată în istoria unui popor. În realitate, majoritatea popoarelor, în istoria lor, nu au avut norocul sau ţăria să nască asemenea om... Cu toate acestea, eu nu pun accentul pe Căpitan, pe personailtatea sa fără pereche.

Extraordinar este faptul că un promotor, un profet al unei doctrine morale şi social-politice atât de spiritualizată, atît de idealistă, de „visătoare", cum a fost legionarismul, nu a proorocit in pustiu. Nu apariţia unui ins atât de excepţional cum a fost Corneliu Zelea-Codreanu este lucrul cel mai neaşteptat, mai neobişnuit, ci teribil a fost succesul mesajului său la un public atât de larg. Succes tradus prin adeziune totală. Împinsă, am putea spune, pînă dincolo de sacrificiul suprem! Vechiul adagiu „Nimeni nu este profet în Ţara lui" a primit o infirmare categorică în cazul legionarilor. În ciuda mesajului său, atît de radical spiritual şi de utopic, care visa la transformarea interioară, la primenirea spirituală a Omului, a Neamului, „romanian dream" formulat de Corneliu Zelea-Codreanu a găsit o audienţă fără egal atât la nivelul cel mai popular, cât şi printre elitele intelectuale ale Ţării.

Ştiu bine cât de gravă şi de riscantă este afirmaţia pe care o fac, dar o fac din toată inima, bine edificat asupra subiectului şi o spun spre ştiinţa tuturor: de la Iisus Christos nu a mai existat un mesaj adresat percepţiei profunde a fiinţei umane, adresat disponibilităţii omului de a se dedica „fără rest" Binelui, adresat capacităţii şi disponibilităţii fiinţei umane de a se desăvîrşi, de a se depăşi pe sine în planul existenţei morale, spirituale, civice, mesaj care să penetreze atît de repede şi de adînc în sufletul unui număr atît de mare aderenţi: În 10 ani (1927-1937), sute de mii de oameni - peste un milion - s-au alăturat Căpitanului, s-au alăturat unui program politic de comportament creştin, cavaleresc, în toate împrejurările vieţii şi cu precădere în postura de om politic, de om al cetăţii. Şi acest ataşament năvalnic şi sincer s-a produs în condiţiile unei prigoane împotriva legionarilor fără precedent în istoria României, şi nu numai. O prigoană din partea guvernanţilor, a tuturor partidelor politice, a establishmentului internaţional.

Cei ce îmbrăcau cămaşa verde ştiau că îmbracă cămaşa morţii, dar nu au ezitat să-l mărturisească pe Iisus şi modelul legionar de comportament civic. Cu precădere în epoca modernă, nu a mai existat personaj politic purtător . atât de limpede al mesajului cristic, care să adune în jurul său atîtea valori umane şi care să insufle camarazilor săi atâta încredere şi speranţă în forţele Binelui din această lume.

Legionarii au făcut mai mult decât să-şi dea viaţa pentru crezul lor: legionarii şi-au dedicat viaţa acestui crez. Au trăit zi de zi gîndind şi făptuind în spirit legionar. Ca români, trebuie să consemnăm cu satisfacţie deplină faptul că, practic, nu a existat familie de români care să nu aibă pe cineva, pe cel mai bun dintre ei, înscris în Mişcare şi pătimind apoi din greu pentru această dăruire de sine. Intr-atât de mult se poate spune că Mişcarea Legionară, mai mult decât orice altă idee politică, îi reprezintă pe români. Parafrazîndu-l pe poet, ***„cine român zice, legionar zice!"***

Invoc în sensul celor de mai sus *un „detaliu" uluitor: la nunta sa, Corneiiu Zelea Codreanu a avut 100.000 (o sută de mii) de participanţi. Nu era un om bogat, nu deţinea nici o funcţie în Stat, era doar un student sărac*, căruia însă i se dusese vestea pentru ardoarea patriotismului său, pentru curajul şi intransigenţa arătate faţă de adversarii Neamului, ai Patriei. *Alaiul de nuntă, plecat din Focşani spre Crîngul din apropiere, a măsurat 10 kilometri.* Amploarea efectiv naţională a acestui moment de solidarizare a Poporului Român în jurul Căpitanului a speriat autorităţile în asemenea măsura încât au confiscat filmul făcut la această nuntă şi l-au distrus, inclusiv copiile. Întreb: ce semnificaţie putem da acestei cifre: 100.000 de participanţi, din toată ţara, pe care toţi locuitorii Focşanilor au sărit să-i găzduiască, mîndri că Corneiiu Zelea-Codreanu se căsătorea cu o fată din urbea lor? *Nu cumva această cifră impune şi pentru Guiness Book, adică pentru istoria planetei?!* Dar, mai ales, ea trebuie să impună în sufletul oricărui român. **Ce s-a întîmplat atunci, ca şi alte isprăvi legionare, deci româneşti, sînt momente unice în istoria planetei noastre!**

Repet, la acea nuntă nimeni nu a venit din obligaţie protocolară sau de alt soi. Ci numai din bucuria de a demonstra şi de a constata că flacăra românismului curat, autentic, nu s-a stins, ci, dimpotrivă, arde mai vie ca oricând.

Legionarii au apărut în istorie ca replică la politicianismul vid de orice răspundere pentru soarta neamului, pentru destinul individului cetăţean într-o ţară guvernată prin sperjur şi crimă, prin minciună şi fărădelegi. (***Nota bene: situaţia social-politică a României din vremea apariţiei şi creşterii Mişcării Legionare semăna, în datele ei esenţiale, cu situaţia dezastruoasă în care a ajuns azi România.*** De aceea sunt tot mai mulţi românii care, pentru depăşirea impasului actual, se gândesc la soluţia legionară, întemeiată pe dragostea de Neam şi de Dumnezeu, pe cultul muncii şi al profesionismului, pe corectitudine în toate momentele existenţei tale, pe respectul legii şi al valorilor umane, pe severitatea cea mai aspră faţă de trădătorii Neamului.)

Legionarismul a apărut şi ca reacţie la ameninţarea bolşevică dinspre Uniunea Sovietică. Românii au fost primii din Europa care au resimţit şi înţeles pericolul comunist, reacţionând cu toată vigoarea. Într-o epocă în care intelighenţia europeană se lăsa păcălită sau cumpărată de samsarii Internaţionalei Comuniste, românii, prin Vasile Pârvan, Constantin Stere, Ionel Brătianu, Panait Istrati, Vasile Marin şi alţii, dar, mai ales, prin Corneliu Codreanu, au cântărit cu luciditate şi au diagnosticat impecabil răul mortal pe care Lenin şi tovarăşii săi îl reprezentau pentru Europa Creştină. Legionarii au fost, pe plan politic european, prima mişcare coerentă şi eficient anti-bolşevică, primul partid cu program anti-comunistl

Lor, legionarilor, le datorăm conceptul-antidot la multe din primejdiile lumii de azi şi viitoare. Este vorba de proiectul "Internaţionala Naţionaliştilor". O Internaţională care să-i solidarizeze pe voitorii de bine de pe această planetă, în replică la ***binecunoscuta internaţională comunistă, care azi, sub numele de globalizare sau de noua ordine mondială,*** păşeşte triumfală, călcând în picioare tot ce are fiinţa umană mai sfânt: familie, patrie, credinţă. Îndrăznesc să dau acest pronostic: solidaritatea mondială a naţionaliştilor, a ."rasiştilor" de toate rasele şi etniile, este cea care ne va mântui de nebunia şi ticăloşia actualilor guvernanţi regionali sau planetari, punând capăt degringoladei mondiale şi dezmăţului general.

Legionarii nu au apărut sub influenţa unor ideologii şi partide politice din afara ţării, cum susţin, fără probe, detractorii lor, invocându-i pe fasciştii italieni sau pe naziştii germani ca modele copiate de ei. Anumite asemănări în doctrină, inerente în viaţa politică, nu au valoare probatorie, căci mult mai impozantă este dimensiunea interioară, morală şi religioasă, specifică legionarismului, dar care lipseşte cu desăvârşire şi la fascişti, şi la nazişti. Ori, această dimensiune spirituală este esenţială pentru legionari, deosebindu-i şi de comuniştii atei, cu care unii au identificat oarecari asemănări. Deosebindu-i de toate partidele politice cunoscute. Caracterul spiritual al proiectului legionar este prezent la tot pasul în opera legionară. (...)

Fiecare român stăpân pe propria sa putere de judecată trebuie să se lepede de stereotipiile induse în mintea noastră de propaganda anti-legionară, să examineze la sursă doctrina şi făptuirea legionară în întregul ei, să se străduiască să deosebească între sensul major, definitoriu, al legionarismului şi accidentele inerente. *Într-o organizaţie cu peste 1 milion de membri, era cu neputinţă să nu se strecoare intruşii neaveniţi, mulţi dintre ei acţiorînd ca agenţi ai unor "instituţii" din ţară sau străinătate interesate să compromită şi să slăbească Mişcarea Legionară.* Asasinarea lui Nicolae Iorga, bunăoară, se ştie azi cu certitudine că este opera unei diversiuni criminale anti-legionare. Diversiune bine gândită, care a adus legionarilor o grea lovitură de imagine, nici azi vindecată.

Tînărul cinstit şi de bună credinţă care vrea să afle adevărul despre legionari mai trebuie să ţină seama de un paradox: legionarii, în ciuda faptului că **au atras elitele epocii, un Nae Ionescu, un Mircea Eliade, un Emil Cioran, un Constantin Noica, Sextil Puşcariu, Radu Gyr,** nu au ştiut niciodată să se apere de calomniile şi acuzaţiile ticăloase, cu rea credinţă formulate, care s-au adunat noian pe capul lor. Încrezători pînă la habotnicie (stupidă) în justiţia divină, dar şi dintr-un soi de eleganţă care a fost în istorie numai a lor, legionarii prea au lăsat „în plata Domnului" netrebnicia împinsă pînă la crimă a propagandei anti-legionare. **Este de datoria noastră, a urmaşilor, îndeosebi a tinerilor istorici, să se aplece ei cu obiectivitate şi speranţă asupra Mişcării Legionare şi să dezvălue adevărul** şi numai adevărul despre românii care au lansat ***"cel mai spiritualizat proiect politic din secolul al XX-lea"*** - am citat din memorie **aprecierea făcută de Goebbels în 1943 în faţa delegaţiei de ziarişti de la Clubul Presei din Paris** - informaţie căpătată de la Alexandru Francu, martor al momentului.

Dar cel mai grozav este că, prin faptele lor, legionarii, adică noi, românii, am dovedit că acel proiect, atât de utopic la prima şi la a doua, ori la a treia vedere, era realist şi realizabil.

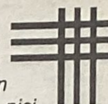
Avem tot dreptul, după cunoaşterea corectă a făptuirii legionare, să ne întrebăm la ce standard ar fi urcat societatea românească, iar după modelul românesc însăşi societatea omenească, dacă proiectului legionar nu i se opuneau cu îndîrjire criminală forţele disproporţionat de mari ale unor entităţi publice sau secrete, ori numai discrete, aflate sub obedienţa marii finanţe mondiale, a Răului? ***Aceste forţe care lucrează fără odihnă de cel puţin 200 de ani la cel mai ticălos***

proiect din Istorie, au înţeles cel mai bine pericolul legionar, au înţeles că legionarii aflaseră Leacul, soluţia problemelor pe care le ridică existenţa acestor forţe al Răului. Demascate de Căpitan cu luciditate şi înfruntate de un popor întreg, aceste forţe diavoleşti au reacţionat fără scrupule, fără ruşine, fără nici un simţ al onoarei sau măcar al legitimităţii. Atributul diavolesc li se potriveşte în sensul său cel mai propriu. **Prin minciună, prin crimă, prin diversiune şi calomnie, prin tot ce putea convoca în sprijinul său netrebnicia umană, aceste făpturi infernale au lovit în Mişcarea Legionară, în oamenii şi ideile acesteia, în faptele acestora, încercând să denatureze ori să ascundă adevărul despre legionari.** La modul ideal - căci există un ideal şi la acest nivel infim al umanităţii - ei au încercat să facă uitată existenţa legionarilor, să şteargă din Istorie şi din memoria oamenilor, a poporului român, amintirea legionarilor.

Nevrednicii nu au fost departe de reuşită. Dar încă o dată s-a vădit că nu mor Făt-Frumoşii atunci când vor estropiaţii Istoriei. Iar în momentul de faţă se poate spune că minciuna despre legionari, diabolica făcătură prin care s-a încercat eliminarea lor din conştiinţa publică, a eşuat glorios, şi timpul trece de acum în favoarea adevărului despre Mişcarea Legionară. Încă o dată Iisus iese biruitor, de data aceasta prin cei de dragul cărora „Poporul Român a îmbrăcat pentru o zi cămaşa verde!" (Petre Ţuţea).

Invoc un singur argument pentru a-i pune pe gânduri pe cei încă neclintiţi în convingerea lor că legionarii au fost nişte criminali odioşi: **în România post-belică, în perioada ccmnnteristă, 1945-64, majoritatea deţinuţilor politici au fost legionari.** Zeci, poate sute de mii, au făcut în medie 10-15 ani de puşcărie în condiţiile cele mai inumane. A fi legionar te expunea după 1945 tuturor pericolelor sociale şi politice. (...)

Eu, subsemnatul, am susţinut în mai multe rânduri, cu argumente la care nici până azi nu mi s-a răspuns şi nimeni nu le-a infirmat, că ***"legionarii ju au ucis nici un evreu"***. Nu reiau aceste argumente şi nu cer nimănui să mă creadă pe cuvânt, dar îi întreb pe sceptici cum comentează următoarea situaţie, de nimeni tăgăduită: în ianuarie 1941, câteva sute de legionari, majoritatea lideri (...) s-au refugiat în Germania, pentru a evita represaliile comandate de Ion Antonescu. **În Germania, legionarii au fost internaţi în lagărele de concentrare de la Buchenwald, Dakhau, Rostock etc.**, alături de deţinuţii politici germani: comunişti, mai ales, majoritatea evrei. După război, toţi legionarii din aceste lagăre au fost eliberaţi şi şi-au refăcut viaţa în Europa Occidentală, iar lor li s-au alăturat alţi legionari refugiaţi din Ţară. Cei mai mulţi dintre legionari au ajuns la o situaţie socială şi materială frumoasă, unii excelând de-a dreptul, inclusiv în lumea academică. *Deşi în Occident s-a declanşat imediat după război cunoscuta vânătoare de nazişti, prin care evreii i-au căutat spre a-i pedepsi pe toţi cei care săvârşiseră crime împotriva lor în timpul războiului, nimeni nu i-a acuzat pe legionari pentru cei 120 de evrei ucişi, chipurile, în ianuarie 1941, la Bucureşti. Legionarii nu şi-au schimbat numele, s-au afirmat public prin nenumărate publicaţii anti-comuniste, au continuat să activeze politic sub titulatura de Mişcare Legionară, cu sediul central în Spania, cunoscut de toată lumea. Nu era nici o problemă pentru un Simon Wiesenthal să-i găsească şi să-i ia la întrebări pe legionari.* ***De ce nu au fost „deranjaţi" de nimeni legionarii refugiaţi în Occident? Simplu de răspuns: pentru că Serviciile de Informaţii, în frunte cu cele evreieşti, ştiau bine că legionarii nu uciseseră nici un evreu în ianuarie 1941.***

Dacă cineva i-ar fi acuzat şi cercetat juridic pe legionari pentru crimele petrecute în ianuarie 1941, cercetarea penală risca să ducă la dezvăluirea faptului că „rebeliunea legionară" fusese de fapt o diversiune menită să discrediteze Mişcarea Legionară şi s-o scoată de la guvernarea României. Risca să descopere că printre strategii şi organizatorii rebeliunii legionare se aflau mulţi evrei comunişti. Aşa se face că ancheta judiciară asupra "crimelor legionare din ianuarie 1941" nu a fost niciodată pornită, nici în România, nici în Occident, deşi evreii, perfect îndreptăţiţi să-i identifice pe criminalii antisemiţi, aveau toate instrumentele juridice şi politice pentru a deschide şi duce pînă la capăt o asemenea anchetă. Aveau instrumentele necesare, dar nu aveau şi interesul s-o facă. ***Nu aveau interesul să se descopere cumva adevărul cel adevărat despre cei 120 de evrei pe care, în ianuarie 1941, dacă chiar i-a ucis cineva, nu. legionarii au fost aceia...***

Ion Coja

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 5)

Motivul pentru care asemenea informaţii nu sunt ocultate, pentru care au loc şi asemenea vizite în văzul lumii, este următorul: cineva acolo "sus" mizează pe efectul moral tot mai devastator al înrobirii financiare a ţării noastre!

Simpla datorie va avea oricum, în sine, un rol funest, dat fiind cum se acumulează dobânzile peste alte dobânzi, cum se plătesc direct din împrumuturi salariile deja reduse şi cum se alege praful de toate glumele proaste zise şi "investiţii" (bani spălaţi şi trei kilometri de autostradă pe an). Dar ***deprimarea colectivă, delăsarea*** care rezultă de aici şi dorul de ducă al tot mai multor români, care vor lăsa teren liber de colonizat... altora? Aceasta este cireaşa de pe tort - ***împrăştierea în lumea largă a românilor, ca indivizi, şi în neant, ca naţiune!*** *Altfel, dl. Banks ar fi fost invizibil, iar Băsescu şi Boc ar fi minţit în continuare că nu ne amanetează viitorul, lucrându-ne pe la spate, în buna tradiţie a celor douăzeci de ani de democraţie "postcomunistă".*

Mai are rost să menţionăm că preşedintele în funcţie doreşte o şi mai mare austeritate?

"În 2011 vom împrumuta şase miliarde de euro doar pentru aşa ceva (plata salariilor - n. red.). Ceea ce mă face să cer Guvernului să ia măsuri de reducere a cheltuielilor sociale. Nu avem resursă investiţională. Eu nu pot pune în aplicare, dar pot să cer. Să reducă cheltuielile sociale. Pentru a crea un spaţiu de 1-2 miliarde din împrumuturi, bani pentru a-i duce în investiţii", a declarat Traian Băsescu, potrivit Realitatea.net.

Nu pricepe oare că nefericiţii pe care vrea să-i despoaie sunt deja în fundul gol? Dacă l-am fi considerat cât de cât solidar cu soarta ţării, am fi spus că Băsescu a dat faliment, dar nu se poate spune aşa ceva. Ne-a falimentat pe noi, în timp ce el trăieşte bine în continuare. Că doar pentru asta îi trebuie "un spaţiu" de 1-2 miliarde din împrumuturi pentru "investiţii", ca să mai aibă el şi ai lui din ce mai lua o şpagă.

În ce se investesc banii pentru care ni se vor lua mai târziu teritorii, fără a mai fi nevoie să fie cucerite militar? În firme-fantomă ale politicienilor, cumnaţilor şi nepoţilor acestora, precum şi ale unor străini care i-au cumpărat deja pe toţi aceştia. Banii nu dispar, dar ajung acolo unde românul de rând nu-i sunt de nici un folos, ca şi cum nici n-ar fi.

Români, trebuie să rezistaţi. Aceşti trădători vor fi judecaţi odată şi odată, poate chiar şi de către justiţia statului român, nu numai de cea dumnezeiască!

***

ADEVĂRUL ESTE INCORECT POLITIC (continuare din pag. 6)

medicamente ce provoacă moarte şi nu vindecă nimic, tăierea feluritelor venituri sub nivelul minim de existenţă concomitent cu mărirea taxelor şi impozitelor şi cu scoaterea banilor lichizi de pe piaţă, INDUCEREA SISTEMATICĂ ŞI PERMANENTĂ A NUMEROASELOR TIPURI DE FRICĂ (de ziua de mâine, de "terorişti", de infractori, de concediere, de gripă, de cutremure şi dezastre naturale care ne pasc la tot pasul etc.), *teroarea despre care evreul Lenin ne spunea că trebuie suprapusă haosului,* **absolut toate acestea promovate şi provocate** pentru acelaşi control demografic şi depopulare a planetei prin foamete, frig, boală, frică, spre scopul final: controlul absolut al fiinţei şi conştiinţei umane.

Fiecare punct abordat în acest articol deschide alte două-trei subpuncte, care la rândul lor deschid subpuncte ale subpunctelor, aşa încât s-ar putea scrie sute, mii de pagini. De aceea abordarea subiectului este doar în esenţă şi nu are pretenţia a fi exhaustivă, iar celor care nu înţeleg esenţa, le pot spune din proprie experienţă că vor înţelege cu atât mai puţin tomuri întregi. Cu cât explici mai mult, cu atât asemenea indivizi sunt mai opaci - indivizi care, în fond şi la urma urmei, sunt dintre cei programaţi să moară. Da, Oculta se bazează pe voi, atotştiutorilor ignoranţi. Aşa după cum spunea Edgar Allen Poe, *"prostia este talentul de a avea concepţii greşite"* (şi bine cimentate, aş adăuga eu).

Ei bine, mafia aceasta ascunsă cu mult tupeu sub titulatura de "stat" ne cere "solidaritate". Eu, noi, voi, nu putem decât s-o umplem de solidaritatea pe care i-o oferea şi Florin Negruţiu la 12 mai 2010, într-un articol intitulat ***„Cerşetorul de solidaritate"***:

"N-ai nevoie de banul meu, obrazul ăla gros îţi plesneşte de sănătate, dar aşa te-ai învăţat: să mă buzunăreşti, să mă fraiereşti, să mă faci. *Pentru tine, am fost întotdeauna un prost bun de jefuit. Ai mei m-au învăţat să las de la mine, să învăţ, să las loc de bună ziua şi chiar să fiu căpos ca să răzbesc, dar nu mi-au zis nimic despre tupeu..Tu, maestru al tuturor şmecheriilor, ai tupeu din plin. Ce altceva decât tupeul te împinge să cerşeşti azi solidaritatea mea? Spui că ţi-e greu, că* ***trebuie să fim solidari în faţa crizei. Eu, solidar cu tine?!***

N-am nimic de-a face nici cu hoţia, nici cu prostia ta. Când tu te-ndopai, eu strângeam cureaua. Când tu petreceai la iarbă verde cu mici şi bere, eu strângeam gunoiul în urma ta. Când tu încingeai folcloristele de toate sărbătorile legale, eu făceam ore peste program. Când tu te uitai la filme porno pe o poală de bani la stat, eu băgam sâmbete şi duminici la privat ca disperatul. Ştiu că nu-nţelegi cum e cu privatul decât dacă are şi un Channel în coadă. ***Acum descoperi că e criză şi-mi ceri sacrificii, făcându-mi paradă de austeritate.*** *Economiseşti foile din imprimantă sau stingi un bec în cameră, ca să te vadă strada că şi tu te restrângi. Promiţi să-i miluieşti pe săraci cu leafa ta până la sfârşitul anului, ca să mă convingi că şi tu suferi.*

Ce-ţi lua să te gândeşti la "austeritate" anul trecut, când te spărgeai în chermeze electorale? *Acum îmi vinzi chifla că faci reformă, când, de fapt, tu mă scobeşti în buzunar să-ţi achit nota de plată.*

Cauţi să scoţi bani din piatră seacă, de la mame şi bătrâni, ***în loc să-i pui pe bogaţii tăi, înavuţiţi din contracte cu statul, să fie ei solidari cu tine.***

Un singur sfat îţi dau: să nu te atingi de pamperşii lui fii-meu. E spre binele tău, crede-mă! Doar plăcerea de a mă umili este pe măsura tupeului tău monstruos. Mă umileşti la circa financiară, când mă plimbi pe la cinci ghişee ca să-mi iei banii, cu aceeaşi plăcere cu care mă umileşti în spital, când îmi arăţi buzunarul halatului sau când mă trimiţi să-mi aduc medicamentele de acasă.

Te-ai obişnuit să tac, să bag capul în pământ, să trec cu vederea, *când mă claxonezi isteric pe trecerea de pietoni.*

Printr-o glumă nefericită a istoriei, m-ai luat în primire încă de la naştere. M-ai condamnat să fiu SOLIDAR cu tine, oricât de SOLITAR aş fi vrut eu să fiu. Aş fi avut posibilitatea să fug, dar.... am rămas, ca să mă faci tu mioritic în talk-show-uri şi în gazete.

Ai o mie de feţe, eşti peste tot, pe stradă şi la televizor. Nu ştiu cum să-ţi zic: ar fi prea puţin să te numesc Stat, prea mult să-ţi spun România. Eşti Fratele meu mai mare, manelistul.

Ştiu că nu vei înţelege, dar din partea mea nu vei avea solidaritate, ci doar dispreţ."

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Spiritualitate

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI ALE LUMII DE ASTĂZI (III)

- SF. NICOLAE VELIMIROVICI -

(continuare din numărul trecut)

DESPRE PRINCIPALA DOGMĂ DISTRUGĂTOARE, ATEISMUL

Cine eşti şi ce eşti, nu scrii. Te semnezi însă ca **„ateu şi bun patriot"**.

Spui că îţi însuşeşti principala dogmă a ateilor, cea despre inexistenţa Dumnezeirii, iar toate celelalte pe care le propovăduiesc ei le respingi şi rămâi... bun patriot.

Sărace omule, cine te-a împins pe un alunecuş unde nu ai cum să te ţii? Căci de ce o să te apuci ca să te întorci la înălţimea de unde ai alunecat la vale?

Ţi-ai pierdut credinţa; aşadar, ai rupt legăturile ce te legau de Făcătorul tău, ţi-ai întins amândouă mâinile în mâinile satanei şi crezi că te ţii unde vrei tu!

Ateii sunt consecvenţi, tu nu eşti consecvent. **Lepădându-se de Dumnezeu, ei au sfârşit prin a se lepăda şi de toate celelalte valori, până la capăt: de căsătorie, şi de patrie, şi de suflet, şi de conştiinţă, şi de morală.**

Iar tu, după ce L-ai părăsit pe Dumnezeu, socoti că ţii toate celelalte. Ei sunt consecvenţi pe calea cea rea, iar tu nu eşti consecvent. **Nu poţi să-ţi însuşeşti principala lor dogmă distrugătoare, din care vine tot restul distrugerii în toate domeniile şi în toate direcţiile, şi totuşi să te ţii într-un loc pe care îl vrei tu.**

Ai de ales: fie să nu păşeşti deloc pe calea lor alunecoasă, fie să cazi cu ei până la capăt în prăpastie.

Dacă Dumnezeu nu ar exista, cum afirmă ei în nebunia lor, **oamenii ar fi o mulţime de omizi create de hazard şi care**, după părerea lor, **trebuie doar puse deopotrivă la îngrăşat în vederea morţii.** ***Aceasta este a doua lor dogmă ca însemnătate: a-i pune la îngrăşat pe toţi oamenii deopotrivă pentru abatorul morţii – fiindcă, tăgăduind credinţa în atotputernicul Dumnezeu, au rămas cu credinţa în atotputernica moarte.*** Ca atare, când vorbesc despre „raiul pe pământ" ei vorbesc de fapt despre o masă pusă pe dintele morţii.

Cel ce îl pierde pe Dumnezeu din minte şi din inimă se simte dintr-o dată dezlegat de toate îndatoririle, golit de toate nădejdile, întunecat cu mintea şi otrăvit cu inima.

Uciderea este atunci pentru ei la fel de îndreptăţită ca sinuciderea; căsătoria e pentru ei o comedie, dragostea de copii - prostie, dragostea de patrie - una şi mai mare, prietenia - înhăitare.

Căci toată lumea este pentru ei staul de vite fără păstori, iar viaţa un mucegai întâmplător pe umerii pământului. Toate acestea decurg în mod logic pentru cel ce îl tăgăduieşte pe Dumnezeu.

Iar pe tine unde te-a dus mintea? „Ateu şi bun patriot"! Vai de ţară cu aşa nişte patrioţi, şi de poporul cu conducători al căror felinar e stins!

Ori n-ai văzut până acum, ori nu ai auzit cum au trecut oamenii şi mulţimile de oameni fără credinţă în Dumnezeu? Dacă voi începe să-ţi înşir numele lor începând cu vremurile vechi şi până în ziua de astăzi, va fi nevoie de mult şi de multă cerneală.

Îi va sfărâma - păzeşte-te! - îl va sfărâma Cel preaînalt pe ateu în viitor cum l-a sfărâmat şi în trecut, îl va zdrobi pe el cum se zdrobeşte vasul olarului, spune Scriptura. Aşadar, păstrează-ţi viaţa şi raţiunea - iar pe acestea două omul poate să şi le păzească numai cu ajutorul Dăruitorului vieţii şi al raţiunii.

PÂINEA TRUPEASCĂ ŞI PÂINEA DUHOVNICEASCĂ

Vă miraţi de foametea înspăimântătoare care domneşte în Rusia de acum - aşa o foamete că până şi în săraca Austrie oamenii milostivi strâng pomană pentru pâinea Rusiei flămânde!

Cum de nu este pâine în Rusia atee, unde pâinea trupească a fost înălţată ca dumnezeire, *mai presus de orice dumnezeire,* ***şi unde totul este jertfit doar trupului*** *şi pâinii pentru trup?*

Iată, **ateii ruşi au jertfit** pâinii şi pe Dumnezeu, şi pe Hristosul lui Dumnezeu, şi Biserica, şi orice credinţă, şi sufletul, şi împărăţia cerurilor, şi **10.000 de biserici şi mănăstiri, şi 100.000 (o sută de mii) de preoţi şi monahi, şi milioane de oameni din clasa aristocratică** şi din cea de mijloc!

Tot ce nu era îngăduit a se jertfi pâinii a fost jertfit: ***tot ce putea fi prefăcut în pâine a fost prefăcut, şi totuşi pâine nu-i!***

O ţară cât un continent, de la Polonia până la Japonia, a fost transformată în fabrică de pâine - şi pâine nu este.

Puterea a o sută de milioane de oameni a fost silită să muncească neîncetat spre a produce pâine, şi pâine nu este.

Toată inteligenţa omenească, animalele de tracţiune, toate maşinile din oţel au lucrat cu încordare pentru a scoate din pământ această cenuşă care se cheamă pâine, ca să umple cu ea pântecele oamenilor - şi totuşi pântecele oamenilor cântă jalnicul cântec al foametei şi pustietăţii.

Ce înseamnă aceasta?

Înseamnă că nu oamenii sunt stăpânii pâinii, ci Făcătorul lumii.

Înseamnă că sunt adevărate spusele lui Hristos că Făcătorul le dă oamenilor pâine cu prisosinţă când pâinea este cerută de la El nu ca lucru de prima însemnătate, ci ca unul de mâna a doua. ***Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi celelalte se vor adăuga vouă.*** Aşa le-a poruncit oamenilor Stăpânul duhului şi Stăpânul pâinii.

Când animalele caută pâinea ca pe primul şi cel mai însemnat lucru, li se dă - fiindcă sunt animale. Când oamenii caută pâinea ca pe primul şi cel mai însemnat lucru, nu li se dă, ca să realizeze că sunt oameni, nu animale.

La ce bun să ari cu tractoare şi să semeni din avioane, dacă soarele şi norii sunt în mâinile altuia? Cu adevărat, ce folos să ari şi să însămânţezi o lume uriaşă în şase zile, dacă **omul nu are stăpânire să poruncească seminţei să încolţească,** nici pământului să o răsară, nici viermilor să n-o mănânce, nici soarelui să n-o ardă, nici norului să o adape, nici apei să n-o înece?

Rusia e ţară bogată, însă Egiptul e şi mai bogat. Şi totuşi, *în Egiptul cel bogat pe oameni i-a chinuit foametea vreme de şapte ani. De ce? Nu pentru lenevia şi nepriceperea oamenilor - departe de asta, oamenii au ştiut dintotdeauna să lucreze bine pământul - ci pentru împotrivirea lui Faraon faţă de Cel Preaînalt,* Care ţine în a Sa stăpânire şi pământul, şi soarele, şi ploaia, şi sământa, şi viermii, şi toate gângăniile. În vremea aceea un om temător de Dumnezeu, Iosif, a mântuit Egiptul de pieirea deplină prin înfometare. Şi mântuirea fraţilor noştri din Rusia stă nu în oţel, nici în bani, nici în vreo stratagemă sau în vreun aparat omenesc, ci numai şi numai în Dumnezeu. Iar această mântuire o va trimite Cel Preaînalt numai prin acei oameni şi pentru acei oameni care se vor teme de Dânsul.

DESPRE STUDIEREA CREDINŢEI ÎN ŞCOLI

Dacă educaţia e separată de învăţătura lui Hristos, nu se pierde învăţătura lui Hristos, ci se pierde educaţia şi se pierd oamenii adevăraţi.

Şi iarăşi: dacă educaţia se pierde în şcoală, şcoala devine primejdioasă pentru oameni şi popoare, fiindcă **omul şcolit şi lipsit de caracter este mult mai primejdios** pentru sine şi pentru ceilalţi **decât omul neşcolit şi lipsit de caracter:** acesta din urmă este lipsit de caracter din slăbiciune, cel dintâi din convingere.

Fisura din credinţa unui om atrage după sine, în mod inevitabil, şi o fisură în caracter. Asta ne-o dovedesc şi istoria biblică şi istoria generală a popoarelor botezate.

De câte ori un rege al lui Israel se depărta de Dumnezeu, se depărta şi de morală - căci precum răul este legat de izvorul său şi lumina de soare, aşa şi viaţa morală de credinţă.

"Eu sunt calea", a zis Hristos, şi *"Eu sunt apa vie"*, şi **"Eu sunt lumina lumii"**. Abătându-i de pe pe această Cale, unde îi vom duce pe copii, dacă nu în prăpastie? Cu ce vom adăpa sufletele lor însetate, dacă nu cu această Apă Vie? Cu apa amestecată cu pământ pe care o beau şi dobitoacele? Cu ce-i vom lumina, dacă nu această Lumină? Cu nălucirile amăgitoare?

„Însă" - zic unii - „studierea religiei în şcoli nu face de epoca noastră modernă". Nu ştiu; **văd doar că şi în „vremea noastră modernă" cei mai buni oameni sunt cei care se ţin de credinţa în Dumnezeu şi de legea lui Dumnezeu. Nici nu ştiu ce altă învăţătură ar putea înlocui învăţătura lui Hristos în ce priveşte educarea tineretului. Iată că nu există nici o altă învăţătură despre om, despre sensul vieţii omeneşti şi felul în care trebuie să fie un om adevărat - nici una în afara învăţăturii de credinţă.**

Aşadar, nimeni nu poate pune vreo altă temelie educaţiei, nici în vremea noastră şi nici la o mie de ani după noi, în afara Temeliei Care S-a pus pe Sine şi a zis: Fără de Mine nimic nu veţi putea face.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Zig-zag prin Nordul Bucovinei

CERNĂUȚI – HOTIN – STOROJINEȚ - HERȚA (III)

(continuare din iulie)

fie soluționate problemele mai complicate în ceea ce privește lucrările de reparație și pregătirea expozițiilor.

Micuța stradă care poartă numele marelui nostru poet Mihail Eminescu duce în *Piața Teatrului* care are o personalitate distinctă. Subliniez acest lucru prin argumente: este încadrată de clădiri monumentale, pe care le voi aminti, iar o parte din aceasta se află sub nivelul trotuarelor și al părții carosabile, întrucât, în urmă cu peste un secol, arhitecții austrieci

Teatrul poartă acum numele pe care l-am mai amintit de două ori, când m-am referit la strada principală Iancu Flondor și la piața unde este amplasat teatrul, Olga Cobylinska. Nu cunosc nimic despre activitatea literară a acestei scriitoare născută în 1916, tot în Bucovina, în orașul Gura Humorului.

Să trec în revistă clădirile impunătoare care delimitează Piața Teatrului.

Pe o latură se găsește fosta *Cameră de Comerț și Industrie*, decorată cu statui - acum aici funcționează Facultatea de Medicină.

În spatele acestui măreț edificiu se află o altă clădire asemănătoare, ***Palatul de Justiție***, la intrarea căruia se află doi lei.

Pe cealaltă latură a Pieței Teatrului se află o clădire despre care se spune că este cea mai frumoasă din Cernăuți. Înaltă, cu trei etaje care se sprijină pe cariatide, ea aparținea înainte *Comunității Evreiești*, care era numeroasă și, mai ales, foarte bogată. **Tot comerțul era în mâna evreilor - în 1912 în Cernăuți existau 1402 de negustori, din care 1269 erau evrei și 12 români.**

După alipirea Bucovinei, numărul lor a crescut în mod substanțial: în 1924, din cei 3567 de comercianți, 2776 erau evrei, 265 români și restul ruteni, germani și polonezi. O dovadă pregnantă a faptului că în România nimeni nu i-a împiedicat să se implice în activitatea comercială, care s-a dovedit a fi foarte profitabilă.

Dar să ne continuăm călătoria prin partea centrală a Cernăuțiului. Ne oprim în fața hotelului "Vulturul Negru", o clădire mai sobră, dar intrată în istorie, întrucât a adăpostit de-a lungul întregii ei existențe, peste 150 de ani, numeroase personalități de prim rang, politice și culturale. Până în 1940 era cea mai reprezentativă unitate hotelieră și de alimentație publică. Aici, cu un an în urmă, în cîteva camere ale hotelului, guvernul român a vrut să-și deschidă Consulatul din Cernăuți, dorință ce nu i-a fost îndeplinită.

În fața hotelului, într-un scuar, se află o statuie de mari dimensiuni care îl reprezintă pe Taras Șevcenco, poetul ucrainian național, născut în 1812.

Ne reîntoarcem la Primărie, de unde, pe una din laturile sale, începe o străduță, a cărui num ne umple inima de bucurie: ***Mihai Eminescu.***

Pe una din părțile sale se află o singură clădire lungă, cu un etaj, fostul liceu Obergimnaziu, unde a învățat marele nostru poet, acum aici funcționând Școala Ucrainiană nr. 1.

Liceul a fost înființat în 1808, cu limba de predare germană. În 1848 se deschide o catedră de limba și literatura română la acest liceu. Ea se inaugurează de cel dintâi titular al ei, înflăcăratul ardelean Aron Pumnul. După Unire, liceul a purtat numele ilustrului profesor.

În spatele liceului, despărțită de o străduță îngustă, se află casa în care a locuit Aron Pumnul.

În curtea imobilului se află un bust care reprezintă poetul nepereche. În fiecare an, la 15 ianuarie, ziua de naștere a lui Mihai Eminescu, au loc aici cu regularitate festivități omagiale la care participă intelectualitatea română din Cernăuți și din întreaga "dulce Bucovină". Bunăoară, în acest an, la bustul poetului s-au depus flori în liniște deplină, fulgii de nea care cădeau formând la creștetul poetului un nimb.

Nu au fost rostite cuvinte pompoase, în semn de profundă iubire și cu gândul la Eminescu, așa cum procedează adevărații creștini în fața icoanelor. În aerul rece au răsunat doar cuvintele calde din poezia de debut a lui Mihai Eminescu, așternute pe hârtie chiar în casa iubitului său profesor - "*La mormântul lui Aron Pumnul*", declamată cu o deosebită măiestrie de o elevă de la cea mai veche școală românească din Cernăuți, Școala medie nr. 10.

Să reliefez că de ani de zile se duc tratative cu primăria orașului, dar din păcate există numai promisiuni care nu se finalizează, ca în casa lui Aron Pumnul să se inaugureze Muzeul Mihai Eminescu. Se pare însă că se va pune capăt tergiversărilor, întrucât la comemorarea din 15 ianuarie a fost prezent și Petro Brijak, șeful direcției de cultură și turism a Regiunii Cernăuți. Domnia sa a dat garanții că în acest an vor începe negreșit lucrările privind crearea Muzeului "Mihai Eminescu".

Clădirea a fost eliberată de chiriași, rămânând să au avut ideea ingenioasă ca în locul decopertat să amenajeze ronduri de flori și să amplaseze bănci pentru odihnă. La inaugurarea ei, această mică bijuterie pietonală din mijlocul Cernăuților se numea *Elisabethplatz*, în timpul administrației române *Piața Vasile Alecsandri*, iar acum *Olga Cobylinska*.

La coborârea celor 7-8 trepte de la una din intrările care duc în parcul liliput se află "*Aleea Stelelor*" (copie după cea de la Hollywood), unde își au încrustate în marmură numele, cei mai cunoscuți actori ucraineni. Printre aceștia, am avut surpriza plăcută să găsesc și numele Sofiei Rotaru.

*O altă placă de dimensiuni mai mari se referă la istorie, pe ea fiind gravată data de 3 nov. 1918, când naționaliștii ucraineni au cerut la Lemberg (Lvov) alipirea Bucovinei și a orașului lor la Ucraina. O adunare "istorică", dar fără rezultatul scontat, întrucât **în aceeași lună, noiembrie, la Cernăuți - subliniez acest lucru - s-a votat de către deputați, cu majoritate de voturi, inclusiv de către cei de etnie germană, unirea Bucovinei cu România.*** Pe de altă parte, nici Lembergul (Lvov) nu s-a alipit Ucrainei, el făcând parte din sudul Poloniei până în 1939.

Să vorbesc și despre mărețele edificii care încadrează scuarul.

Cea mai frumoasă clădire este cea a *Teatrului*, una dintre cele mai frumoase clădiri europene destinate Thaliei. A fost inaugurat în 1905, fiind proiectat de către renumiții arhitecți H. Helmer și F. Felner. Pe această scenă au avut loc numai spectacole în limba germană până în 1922, când s-a înființat Teatrul Național.

Teatrul din Cernăuți a avut la "timona" sa oameni de mare valoare, printre aceștia aflându-se Dragoș Protopopescu, Mișu Fotino, ca și Victor Ion Popa, sub conducerea lor montându-se numeroase piese valoroase românești sau din repertoriul străin.

Astăzi, în *fosta Casă Evreiască*, construită în 1908, se află *Palatul Culturii*, cu săli de repetiție de unde răzbat, aproape permanent, acorduri de muzică simfonică.

Alături de această clădire, o alta, mult mai simplă ca aspect, este concepută mai recent, în 1942. În acel an au fost finalizate lucrările acestei clădiri paralelipipedice, cu multe ferestre, în noul edificiu funcționând *Casa Ofițerilor Români*. Pentru puțin timp însă, deoarece, din 1945 și până în prezent, aici își are sediul *Casa Ofițerilor Ucrainieni*.

Mi-am continuat drumul, însoțit de dl. Simion Gociu, îndreptându-ne spre ***Universitate***.

În drum am trecut pe o mică străduță care poartă numele poetului german Goethe. Aici funcționează o minusculă cafenea, cu doar 5-6 mese, care are la intrare o reclamă deosebit de originală și atractivă. S-au decopertat straturile de var care au acoperit, timp de decenii, o inscripție în limba germană care invita trecătorii să servească cafea, ceai și ștrudele cu mere. O invitație care ne onorează și acum cu aceleași preparate!

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI
- ATENTATUL DE LA LOCKERBIE -

Numeroasele intervenții americane în Orientul Mijlociu, petrecute în ultimele decenii ale sec. XX, au avut ca principale scopuri atât **protejarea statului Israel de atacurile partizanilor islamiști,** cât și asigurarea unui control sigur și stabil asupra unor noi surse de țiței și gaze naturale. Dar, așa cum spune și zicala: "***Semeni vânt, culegi furtună***", **reacțiile partizanilor arabi au fost și ele pe măsura agresiunilor SUA.**

Printre acestea putem menționa intervenția americană din **Liban**, stabilirea acolo de baze militare și răspunsul islamiștilor, când o cazarmă ocupată de trupele Pentagonului a fost aruncată în aer. Și-au pierdut atunci viața peste 250 de militari americani, alți cca. 20 fiind luați prizonieri și ținuți ostateci în diferite locații secrete din Beirut.

Imagine din Lockerbie

Acesta este contextul politico-militar în care trebuie plasat și înțeles atentatul de la LOCKERBIE, petrecut la 21 dec. 1988, la numai 6 săptămâni după alegerea lui George Bush senior în funcția de președinte al Statelor Unite.

Dar, chiar în perioada campaniei electorale, vice-președintele Bush luase niște inițiative secrete, pe cât de dificile, pe atât de periculoase.

Astfel, el a trimis în Liban, fără o autorizare oficială a Departamentului de Stat, o echipă de specialiști din cadrul CIA, cu scopul de a negocia cu diferiți interlopi arabi atât aflarea locațiilor unde se aflau ostatecii americani, cât și posibila eliberare a acestora.

Această grupă de șoc clandestină (să-i spunem "CIA 2") urma să trateze la Beirut și Damasc cu renumitul traficant de arme și droguri Monzar Al Kassar, cumnatul șefului serviciilor secrete siriene, căruia americanii i-au propus un târg foarte atrăgător:

- Al Kassar ajută SUA la aflarea locațiilor unde se aflau ostatecii americani, spre a-i elibera - fie direct, fie prin acțiuni tip comando;
- SUA vor închide ochii timp de doi ani la tot traficul de droguri pe care Al Kassar urma să-l facă spre continentul nord-american (SUA și Canada).

***"Curat murdar"*, vorba lui Caragiale!**

Din păcate, fără a ști nimic de inițiativa secretă a vice-președintelui Bush, Serviciile Secrete de la Fort Langley (sediul CIA) au trimis și ele la Beirut o echipă alcătuită din opt agenți specializați, condusă de maiorul Charles Mc Kee (echipă pe care să o notăm cu "CIA 1").

La scurt timp după ce grupul său a ajuns în capitala Libanului, maiorul Mc Kee a constatat că este "dublat" în mod necolegial și neonorant de alți agenți CIA, fapt care l-a determinat să strângă rapid dovezi.

Mai întâi Mc Kee a transmis prin radio, cifrat, un raport amănunțit la Ford Langley, iar *când a constatat că nu primește nici un răspuns de la "centru", a hotărât să plece cu tot grupul în SUA, pentru a clarifica situația.*

Nefericită idee, căci el, necunoscând toate dedesubturile afacerii, nu-și dădea seama că putea periclita poziția și prestigiul noului președinte George Bush senior, proaspăt ales în funcția cea mai înaltă în SUA.

Toate probele strânse de echipa Mc Kee au fost așezate într-o valiză blindată tip "Samsonite". *Se aflau depozitate aici documentele legate de acțiunile unor agenți CIA care negociau cu marii traficanți de droguri arabi,* cât și informații și localizări de clădiri unde se aflau ostatecii americani din Beirut.

Echipa maiorului Mc.Kee a plecat cu o primă cursă aeriană până la Frankfurt / Main de unde urma să facă legătura cu o cursă Pan Am 103, cu destinația New-York via Londra (aeroportul Heathrow).

Din nefericire, oamenii președintelui Bush au aflat de această "plimbare" a echipei maiorului Mc Kee chiar de la Al Kasar.

Exista un risc potențial enorm ca inițiativa secretă a lui Bush să devină publică și să compromită grav poziția noului președinte abia ales.

Fără nici o ezitare echipa Bush / CIA 2 a luat hotărârea de a împiedica revenirea în SUA a maiorului Mc Kee și a documentelor sale. Cu orice preț!

În acest fel soarta avionului Boeing 747, respectiv cursa Pan Am 103 din 21 dec. 1988, fusese pecetluită.

Pe diferite căi, în mod rapid, în Elveția a fost pregătită minuțios o valiză tip "Samsonite", asemănătoare cu aceea purtată de maiorul Mc Kee, în care un specialist din STASI (Serviciul Secret din RDG) a plasat o cantitate "suficientă" de Semtex (un exploziv foarte eficace și fără miros) împreună cu dispozitivul de autodetonare reglat în așa fel încât întreg ansamblul să explodeze când avionul se va afla deasupra Oceanului Atlantic. Ulterior, la ordinul expres venit din SUA, reglarea dispozitivului s-a modificat, așa încât ansamblul să-și facă efectul când avionul survola încă uscatul, undeva deasupra Scoției, tocmai pentru a se putea recupera prețioasele documente.

Transportul valizei mortale s-a făcut pe aeroportul din Frankfurt. Aici, realizatorul ei, agetul STASI Erwin Bollier (nume de cod Reuben), subalternul generalului est-german Ioachim Henschel, a predat valiza unor "intermediari" care au dus-o la avion.

Constatând că ceva nu este în regulă, agenții BND (Bundes Nachrichten Dienst - Serviciul de Informații din RFG) au cerut și părerea agenților CIA din aeroport, la care **răspunsul americanilor a fost liniștitor: *"Nu vă faceți probleme. Știm de ea. Lăsați-o să treacă!"* Și a trecut!**

Efectul valizei mortale s-a produs câteva ore mai târziu, când avionul survola **teritoriul Scoției de vest.**

Vântul puternic a făcut ca rămășițele acesteia să cadă nu pe un câmp gol, cum s-a calculat, ci **<u>la periferia localității LOCKERBIE</u>**.

Toți cei 270 de oameni din avion (pasageri și echipaj) au pierit, la fel ca și alți 11 scoțieni de la sol, cărora le-a căzut "necazul" din cer. Au mai rezultat, de asemeni, și alte pagube la sol, incendii și răniți.

Mare a fost mirarea autorităților locale (poliție, pompieri, salvări) când au ajuns, în cca. 20 de minute, la fața locului și au găsit deja acolo mai multe echipe de necunoscuți care se prezentau drept "infirmieri". Toți erau îmbrăcați cam la fel, vorbeau cu un puternic accent american și erau cu totul 36 de persoane. Aflați în maximă proximitate de locul care li s-a transmis pentru "picaj", aceștia au recuperat în cel mai scurt timp posibil valiza "mult dorită" și alte documente importante, printre care planurile a două clădiri din Beirut, presupuse locații pentru ostatecii americani.

Accidentul de la Lockerbie a făcut mare vâlvă în întreaga lume.

***Pentru a stinge orice bănuială, propaganda americană a dat toată vina pe Libia,* pe președintele acesteia, colonelul Ghadafi** și pe doi agenți ai spionajului libian, Al Megrahi și Fhima, care fuseseră văzuți pe aeroportul din Frankfurt în ziua fatală.

După 3 ani, la finele anului 1991, **SUA au acuzat oficial Libia pentru atentatul de la Lockerbie.**

Au trecut însă aproape 10 ani până când colonelul Ghadafi s-a hotărât să-i cedeze pe cei doi ofițeri de securitate libieni unei instanțe internaționale, care i-a judecat și condamnat pe viață. Pentru motive de ordin medical ei au fost însă eliberați de curând din închisorile scoțiene.

Președintele Libiei a acceptat după mult timp preluarea acuzației SUA, dintr-un motiv foarte simplu: FRICA. Fiind un mare susținător al lui Saddam Hussein (președintele Irakului) și un înfocat antiamerican, a constatat cu multă teamă ce a pățit șeful de la Bagdad, ce raporturi noi de forțe s-au stabilit în jurul Mediteranei și ușurința prin care raidul aviației americane putea să-l lichideze în propriul cort.

Procesul celoe doi libieni s-a prelungit până la începutul anului 2001! Dar, chiar din oct. 1997 ***un raport "strict secret" al CIA și FBI a fost exclus de la desecretizare*** și nu a mai putut fi folosit în instanță. **Raportul dădea peste cap toată teoria și argumentele propagandei americane în legătură cu atentatul de la Lockerbie și prezenta ca sigure tocmai explicațiile arătate mai sus, în acest articol.** Apărea astfel în direct rolul lui Al Kassar în legătură cu o echipă clandestină a CIA comandată direct de la Casa Albă, organizarea atentatului cu sprijinul unor grupări specializate iraniene și intenția clară de a împiedica reîntoarcerea în SUA a echipei maiorului Mc Kee.

Dar acest raport mai prezenta o situație nouă și anume rolul lui Robert Mueller în escamotarea legăturilor dintre președintele George Bush senior și echipa clandestină CIA de la Beirut.

Om de încredere al familiei Bush, Mueller a acoperit toate canalele de presă (NBC, UPI, Fox News ș.a.) cu versiunea libiană produsă de Casa Albă și a reușit, pentru un timp, să aibă câștig de cauză. Drept răsplată **Robert Mueller a devenit ulterior directorul F.B.I.**, iar după trecerea anilor, când George Bush fiul a ajuns și el titular la Casa Albă, Mueller a revenit la conducerea F.B.I. Familia Bush nu-și putea găsi un om de serviciu mai bun.

Intr-un film documentar realizat ulterior accidentului de la Lockerbie de regizorul Allen Francovitch și intitulat "The Maltese Double Cross" ("Agentul dublu maltez"), *ziaristul britanic David Ben-Aryeah relata despre americanii care mișunau deja la Lockerbie, după căderea avionului Pan Am 103, fără ca cineva să poată spune cum au ajuns acolo atât de repede, chiar înaintea autorităților locale.*

La toate aceste întrebări raportul Diviziei Criminalistice din Departamentul justiției SUA, prin vocea (respectiv condeiul) lui Robert S. Mueller, menționa cu seninătate: *"Nu avem nici o dovadă care să implice altă țară (afară de Libia) în acest dezastru".*

Cu un arc în timp, peste ani, Robert Mueller va spune la fel și despre 11 septembrie. *Doar avea de acum în spate experiența de la Lockerbie.*

Ca un amănunt suplimentar: *regizorul documentarului de la Lockerbie a fost asasinat chiar în perioada în care își făcea montajul materialelor filmate. Și el aflase prea multe!*

Din toate cele relatate mai sus se pot trage unele concluzii, dar toate converg către o idee centrală: onoarea familiei Bush se apără, întotdeauna, cu eforturi și costuri mari, chiar dacă pentru aceasta este necesar câte un Lockerbie.

Din fericire pentru istorie, mai devreme sau mai târziu, adevărul iese singur la iveală.

Ion Boiangiu

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST:
"De ce nu s-a dat nici un comunicat de presă privind vizita premierului israelian Shimon Peres?"
a fost dat de Cristian Iordache din Bucureşti, 35 de ani,
care a câştigat cartea "*Agonia României*" de N. Baciu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

În mod evident, ţinerea în secret a convorbirilor şi a rezultatelor acestor convorbiri, nu pot să fie aduse la cunoştinţa poporului român **din două motive:**

- primul motiv ar fi că facerea lor publică **ar divulga poziţia de pe care discută oficialităţile române, şi anume de subordonare necondiţionată a ţării, intereselor de orice natură ale Israelului.**

Sunt înclinat să cred că ar exista şi o legătură cu prăbuşirea elicopterului israelian într-o zonă muntoasă a României; pilotat de un ofiţer israelian, dar îndrumat de un ofiţer din Armata Română: s-a încercat probabil să se negocieze (a se citi "să se dicteze") obţinerea unei despăgubiri oneroase pentru aparatul de zbor şi în special pentru vieţile pierdute, lucru care nu poate mira pe nimeni.

- al doilea motiv: această poziţie de subordonare este permanentă şi "normală" pentru nişte lingăi care sunt dispuşi la ***orice compromis* pentru a primi un ipotetic sprijin personal în activitatea politică** - lucru pe care trebuie să-l recunoaştem: nu este de loc de neglijat din partea unor forţe politice şi economice care ţin sub papuc prima forţă mondială, Statele Unite.

Trebuie remarcat însă un lucru pe care comentatorii din România şi eventual din străinătate nu l-au scos în evidenţă şi totuşi este: vizitele de această "dimensiune" sunt programate cu mult timp înainte, conform unor protocoale diplomatice bine stabilite. **Modul în care a avut loc această vizită denotă producerea unui eveniment negativ (să zicem), dar important, care a necesitat renunţarea la obişnuitele aranjamente.**

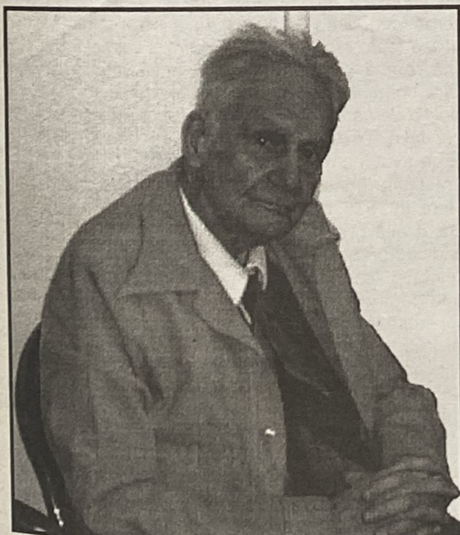
Noi, pe post de perdanţi de o viaţă în relaþiile cu evreimea, în acest caz oficial, **nu putem să facem decât presupuneri: *să presupunem oare că România a câştigat ceva?* Să fim serioşi, că nu o fi început schimbarea sensului de rotaţie a pământului!**

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: Cine a fost şeful regimului naţional-legionar?
PREMIU: "*Corneliu Codreanu, prezent*" – volum colectiv (editat la Madrid, 1966).

***

In memoriam

ULTIMUL MARE MARTOR:
ŞERBAN MILCOVEANU (dec. 1911 – sept. 2009)

Luna aceasta se împlineşte un an de când doctorul legionar ŞERBAN MILCOVEANU ne priveşte din eternitate, reunit cu alţi membri ai *Senatului Legionar* (care reuneşte gradele legionare, legionarii şi fraţii de Cruce din vremea Căpitanului, din ţară şi străinătate).

Doctorul comandant legionar IONEL ZEANA, avocatul instructor legionar NELU RUSU, avocatul instructor legionar NAE TUDORICĂ din Roman, avocatul legionar NICOLAE COTERBIC, inginerul legionar NICOLAE BADEA, trecut prin faimoasa Frăţie de Cruce a comandantului legionar Gh. Istrate, inginerul legionar AUREL IONESCU din Germania, doctorul legionar VALER NEAGOE din Simeria, au trecut în veşnicie de-a lungul ultimilor zece ani.

Fără nici o îndoială, cel mai prolific autor de cărţi cu tematică legionară, dr. Şerban Milcoveanu are mari merite în activitatea de prezentare a Mişcării Legionare după 1989, fiind beneficiarul unei serii de calităţi care i-au conferit competenţa: o memorie absolut ieşită din comun, calitatea de martor a aproape un secol de istorie românească, o mare credibilitate, generată de nivelul intelectual excepţional, de o logică desăvârşită şi de o exprimare plină de moderaţie.

Din punct de vedere legionar a rămas marcat, după atâta amar de ani, de contactul nemijlocit cu Căpitanul pe care l-a iubit şi apreciat cu mintea ascuţită a domniei sale.

Pe lângă o extrem de amplă activitate editorială, din care amintim doar câteva dintre volume: "*Războiul dintre Stat şi naţiune*" (3 vol.), "*Corneliu Zelea-Codreanu, altceva decât Horia Sima*" (2 vol.), "*Testamente politice*", "*Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu*" (2 vol.), "*Cum am cunoscut Mişcarea Legionară*", "*Dilema între democraţie şi dictatură*", "*Memorii 1929 - 1989*" şi multe altele, a fost permanent prezent în presa scrisă şi televizată, publicând interviuri până în ultimul an de viaţă, şi a conferenţiat neobosit.

Aristocrat prin naştere şi prin educaţie (tatăl său, magistrat, descindea din Matei Milcoveanu, înnobilat de Mihai Viteazul, şi se înrudea cu Cantacuzinii şi Sturzeştii), Şerban Milcoveanu a fost, totodată, aristocrat prin spirit şi un mare "boier", un domn.

Doctor în Medicină, preşedinte ales al studenţimii române în perioada 1937 – 1940, condamnat la şapte ani de închisoare, alături de Statul Major Legionar, de către regimul carlist, în 1938, a fost unul dintre puţinii supravieţuitori ai masacrului elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939 de la Râmnicu Sărat, a luptat pe front în cel de-al doilea război mondial, fiind decorat cu *Coroana României* şi *Steaua României* panglica *Virtutea Militară*, membru al *Senatului Legionar*, nu şi-a încetat prodigioasa activitate pe plan medical, legionar şi cultural decât odată cu plecarea dintre noi.

Spre deosebire de nişte pretinşi legionari rămaşi până azi tributari lipsei de raţiune şi de informare, noi îl socotim şi fi persoana care a făcut cele mai mari servicii Mişcării Legionare după 1989.

O jerbă a memoriei pentru doctorul legionar Şerban Milcoveanu, aşa cum frumos spunea, în urmă cu un an, prof. Cristiana Hâncu, autoarea necrologului!

Redacţia

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa;**
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Vlad Tunaru – Câmpulung Moldovenesc: Numele de "haiduc" a fost dat acelor personalităţi din epoca modernă, în Balcani (deci nu numai în România, ci şi în Bulgaria şi Serbia), personalităţi care, răzvrătindu-se împotriva dominaţiei străine şi a asupririi, îşi părăseau casa şi trăiau în păduri, singuri sau în cete, jefuind pe bogaţi şi ajutând ţăranii. Iancu Jianu (1787 - 1842) a fost un vestit haiduc din Oltenia, fiul unei familii înstărite de pe domeniile boierilor din Romanaţi. Iancu Jianu A substituit o perioadă puterea domnească în regiune. Conducea în jur de 2.000 - 3.000 de haiduci şi trei tunuri, iar acţiunile sale erau îndreptate nu numai împotriva boierilor, ci aveau şi un puternic caracter naţional (antifanariot, antihabsburgic, dar mai ales antiotoman). Momentul culminant îl constituie campania dusă de haiduci în 1809 la sud de Dunăre, în urma căreia au fost incendiate Vidinul şi Plevna, fiind ucis şi paşa din Vidin (Pazvan-Oglu), în replică la acţiunile paşalei (care atacase Craiova şi mai multe sate din Oltenia). A fost, de asemenea, distrusă din temelii raiaua turcească de la Turnu Măgurele - pe care turcii n-au mai reuşit s-o reconstruiască niciodată. Iancu Jianu făcea danii bisericilor şi construia în folos obştesc în Craiova şi Caracal. A fost prins printr-un şiretlic, pe când mergea neînsoţit pe străzile Bucureştiului. A fost osândit la moarte. Potrivit legii pământului, însă, dacă o fată de neam îl cerea de soţ pe osândit, acesta era iertat. Mai multe domniţe de la curte şi-au exprimat această dorinţă, iar Iancu Jianu a ales pe una dintre acestea şi a fost iertat. În următorii ani a renunţat treptat la viaţa de haiduc, devenind boier de ţară, cu moşii în Romanaţi şi case în Craiova, Bucureşti, Caracal şi Slatina. În 1821 Iancu Jianu l-a întâmpinat pe Tudor Vladimirescu, cetele de haiduci strânse de el făcând joncţiunea la Slatina cu armata lui Tudor (haiducii lui Iancu Jianu au intrat în rândurile pandurilor). Haiduc şi boier, Iancu Jianu rămâne o figură legendară şi romantică. Alt haiduc renumit, Andrei Popa (sau Andri Popa), originar din Seaca, jud. Dolj, s-a alăturat lui Iancu Jianu în atacul de la Vidin şi Plevna. Grigore Pintea, zis Pintea Viteazul, a fost un alt vestit haiduc, din Lăpuş, fiu de mici nobili români, căpitan în armata lui Francisc Rakoczi al II-lea, care a decis să lupte împotriva nedreptăţilor, fugind în codrii Maramureşului şi devenind conducătorul unor cete de haiduci care acţionau în sprijinul ţăranilor români, împotriva autorităţilor austriece. A fost împuşcat mortal în timp ce, în fruntea armatei sale, asediase cetatea Baia Mare (care era vistieria imperială), vrând s-o cucerească. Din documentele vremii reiese că Pintea a fost un om instruit, cunoscător al mai multor limbi străine şi al tehnicilor militare. A fost socotit de către istorici drept „unul dintre cei mai însemnaţi români din sec. al XVII-lea" (Nicolae Densuşianu).

Raluca Marinescu – Comarnic: Din păcate, în afară de celebrele "*Triumful voinţei*" şi "*Olympia*", care reprezintă "actul de naştere" al documentarului modern, Leni Riefenstahl nu a mai produs decât documentare despre viaţa marină: deşi absolvită de "răspunderea" pentru propaganda făcută prin film regimului naţional-socialist, a devenit un paria după pierderea celui de-al doilea război mondial de către Germania, şi n-a mai fost lăsată să producă vreun lung metraj, nicăieri în lume! Exclusă din lumea filmului, s-a dedicat filmărilor subacvatice, iar în anul 2002, când Riefenstahl îşi sărbătorea centenarul, canalul de televiziune ARTE a difuzat un documentar realizat de ea, *„Impresii sub apă"*, care a fost considerat o capodoperă. Ca actriţă încântase lumea interbelică prin filmele "Muntele Sfânt", "Marele salt", "Furtuni pe Mont Blanc", "Lumina albastră" ş.a., dar cele mai mari succese i le-au adus filmele regizate şi montate de ea însăşi: "*Triumful voinţei*" şi "*Olympia*". "*Triumful voinţei*" (1935) are ca subiect Congresul de la Nurnberg, din 1934, al Partidului Naţional-Socialist; de la cadrele de început, cu avionul lui Hitler coborând prin nori, cu umbra lui proiectându-se pe străvechile clădiri din Nurnberg, filmul este efectiv grandios şi glorifică nu atât puterea şi frumuseţea celui de-al Treilea Reich, cum s-a spus, ci poporul german, disciplina, seriozitatea, creativitatea şi munca lui. A urmat filmul "*Olympia*" (1938), documentar în două părţi: "*Sărbătoarea poporului*" şi "*Sărbătoarea frumuseţii*", imortalizând ediţia din 1936 a Jocurilor Olimpice moderne, desfăşurată la Berlin; uimitoarele imagini ale atleţilor surprinşi în plin efort, din cele mai diverse unghiuri, au fost răsplătite cu valoroase premii: medalia de aur la Expoziţia Mondială de la Paris în 1938, premiul întâi la Expoziţia Internaţională de Artă Cinematografică de la Veneţia în 1938, un premiu special din partea Comitetului Internaţional Olimpic în 1939. În 1956, când geniala fotografă, operatoare de film, producătoare şi regizoare germană era deja "la index", documentarul "*Olympia*" a fost clasificat între primele zece filme din toate timpurile! Estetica şi tehnica filmelor sale este considerată şi azi, de foarte mulţi realizatori şi critici de film, ca excepţională.

Gabriel Deleanu – Arad: Numele de "Palestina" provine de la triburile filistine care au venit dinspre Mediterană şi s-au amestecat cu populaţiile semite cu care au venit în contact în zonă. În vechea Palestină (denumită Canaan în Biblie) existau trei grupe de populaţii: canaaneenii, filistinii şi al treilea grup format din iudei, amoriţi, arameni, moabiţi şi alţii care erau orginari din Peninsula Arabă. Triburile filistine au ajuns în Palestina actuală în epoca fierului şi au fondat un stat. In sec. VII, odată cu intrarea califului Omar în Palestina, a avut loc procesul de arabizare şi islamizare a acesteia. Sub dominaţie otomană până la sfârşitul primului război mondial, a fost trecută sub administraţie internaţională. În 1918 ministrul de Externe britanic Balfour îi scria lui Walter Rothschild o scrisoare care ulterior va fi denumită "*Declaraţia Balfour*": "*Am plăcerea să vă adresez, în numele guvernmului Maiestăţii Sale, următoarea declaraţie de simpatie faţă de aspiraţiile sioniste, declaraţie supusă Cabinetului şi aprobată de el. Guvernul Maiestăţii Sale priveşte favorabil stabilirea în Palestina a unui cămin naţional pentru poporul evreu şi va utiliza toate eforturile sale pentru a inlesni înfăptuirea acestui obiectiv, fiind, de bună seamă, clar înţeles că nu se va înterprinde nimic care să poată aduce prejudicii comunităţilor neevreieşti existente în Palestina, nici drepturilor şi statutului politic de care se bucură evreii în orice altă ţară*". La aceasta au subscris Franţa şi Italia. Textul a declanşat un val de nemulţumiri şi nelinişte în Palestina. În 1920 a avut loc prima mare manifestaţie arabă, urmată de altele în 1921 şi 1929; răscoala generală din 1929 a fost precedată de o grevă de lungă durată, de 6 luni. In 1936, datorită creşterii numărului de imigranţi evrei, palestinienii au declanşat altă grevă generală, cu un pronunţat caracter anticolonialist. Greviştii revendicau dreptul la autoguvernare, cereau interzicerea vânzărilor de terenuri către evrei şi solicitau oprirea necondiţionată şi imediată a imigrărilor. Relaţiile dintre cele două comunităţi – palestiniană şi evreiască - au devenit tensionate. Tot atunci au apărut pe scena conflictului teroriste organizaţii teroriste evreieşti Hagana şi Irgun. Palestinienii şi-au cerut în repetate rânduri independenţa de la britanici şi în 1944 a luat fiinţă Comitetul Arab Palestinian care declara că orice încercare din partea evreilor sau a oricărei alte puteri sau grup de puteri, cu scopul stabilirii unui stat evreu într-un teritoriu arab, este un act de agresiune căruia i se va rezista prin forţă, în legitimă apărare.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: **cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com**